УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО СЕРЦЯ ІСУСОВОГО

Відкриття пам'ятника Митрополитові Андрею Шептицькому в м. Львові

ВЕРЕСЕНЬ
2015
№ 9 (270)

ІСПИТ СОВІСТІ ВІД ПАПИ ФРАНЦИСКА 15 стор.

ПОДЯЧНИЙ ДАР ЧЕНЦЮ І МИТРОПОЛИТОВІ 22 стор.

ІСУСЕ, ЯКИЙ ТИ ДОБРИЙ 39 стор.

10 ЗАПОВІДЕЙ ЖИТТЯ

1. *Молитва – це не «запасне колесо», яке ти витягуєш, коли в тебе неприємності, але це «штурвал», який направляє тебе крізь них по правильному шляху.*

2. *Чому переднє вітрове скло машини таке велике, а дзеркало заднього виду таке маленьке? Це тому, що наше минуле не так важливе, як майбутнє. Отже, дивися вперед і не зупиняйся.*

3. *Дружба подібна до книги: спалити можна за секунди, та написати її займе роки...*

4. *У цьому світі все непостійне. Якщо все йде добре – радій, адже це не триватиме вічно. Якщо все йде погано, не турбуйся – це теж довго не протягнеться.*

5. *Старі друзі – золото, нові друзі – діамант! Якщо знайшов діамант, не забувай золота, бо, щоб утримати діамант, тобі знадобиться основа із золота!*

6. *Часто, коли ми втрачаємо надію і думаємо, що це кінець, Бог усміхається згори і каже: «Це ще не кінець, а просто різкий поворот!»*

7. *Коли Всевишній вирішує твої проблеми, ти віриш у Його здібності; коли Бог не вирішує твоїх проблем, Він вірить у твої.*

8. *Сліпий запитав св. Антонія: «Чи може бути щось гірше, ніж втрата зору?» Святий відповів: «Так, втрата духовного зору».*

9. *Коли ти молишся за інших, Господь слухає тебе і благословляє їх, і іноді, коли ти здоровий і щасливий, пам'ятай, що хтось помолився за тебе.*

10. *Занепокоєння не усуває завтрашніх проблем, воно забирає сьогоднішній спокій.*

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

НЕ ЖУРІТЬСЯ ПОНАД МІРУ!

Одного разу апостоли пустилися човном уплав. Вони забули взяти з собою хліба на дорогу. Почали журитися і перемовлятися між собою. Коли Ісус їх зустрів, то дав їм таку науку: «Чого перемовляєтесь про те, що хліба у вас нема? Невже ж іще не збагнули, не второпали? Невже ж іще у вас нечуле серце? Маючи очі – не бачите? Маючи вуха – не чуєте? Не пам'ятаєте, як я ламав п'ять хлібів на п'ять тисяч? Скільки ви повних кошиків із куснями зібрали?» – «Дванадцять», – кажуть йому. «А коли я помножив сім хлібів на чотири тисячі, скільки ви повних кошиків із куснями зібрали?» – «Сім», – кажуть. І він сказав їм: «То й ще не розумієте?» (Мр. 8:17-21).

Страх напав на апостолів через брак хліба. Вони дивилися один на одного з докором, вияснюючи, хто мав про це подбати. Очі їх були ще закриті, не бачили. Ісус стояв перед ними, а вони боялися залишитися голодними. Нещодавно Ісус чудесно нагодував п'ятьма хлібами п'ять тисяч народу, і другого разу сімома хлібами чотири тисячі. Апостоли це бачили, були свідками цього чуда, що зробив той самий Ісус, який тепер стоїть перед ними. Що сталося? Чому журитесь? Стоїте біля криниці і переживаєте, що залишитеся без води? Хліб Живий перед вами, а ви не спокійні, що вам бракує хліба? «Невже ж іще не збагнули?» – питає Ісус.

Ми також напевно можемо пригадати собі такі моменти з життя, коли Господь, можна сказати, чудесним способом перевів нас через якісь труднощі, коли ми боялися, коли не знали, як зарадити ситуації, коли вже ось-ось мали втратити надію. А тут якось, ні сіло ні впало, стається якийсь поворот, перелом – і загроза минула. Ми дивуємося, як Господь керує нашим життям. Відчуваємо тоді Його божественну присутність.

Це те саме помноження хлібів, про яке слід завжди пам'ятати. Чому? Тому що прийде час, хліба знову забракне. Однак ми, пригадавши великі діла Божі, які Він вчинив з нами, вже не будемо боятися, журитися, але з довірою споглядатимемо на Ісуса і цілковито покладемося на Нього. А Він не раз помножить те, чого бракує, звільнить від того, чого забагато. Він не перестає любити голодних та спраглих і милосердиться над ними.

Маймо надію в серці на Бога, на Його любов до нас! Може, журба гнітить нас? Пригадаймо, який Господь милосердний, як Він не покидав нас ніколи, особливо в найважчі хвилини. Не забуваймо цього, але пам'ять про Божу любов до нас додає нам сили у випробуваннях земної мандрівки. Наостанок Ісус потішає нас: «Отож не турбуйтеся, промовляючи: Що будемо їсти, що пити й у що зодягнемося? Про все те побиваються погани. Отець же ваш небесний знає, що вам усе це потрібне. Шукайте перше Царство Боже та його справедливість, а все те вам докладеться» (Мт. 6:31-33). ■

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЖОВТЕНЬ с. 7

ПРЕПОДОБНА ПАРАСКЕВА ТЕРНОВСЬКА с. 8

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ НА ЖОВТЕНЬ с. 9

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: НЕДІЛІ ВЕРЕСНЯ с. 10

ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАШОГО ЖИТТЯ: ОБЛЕЧИНИ с. 12

ІСПИТ СОВІСТІ ВІД ПАПИ ФРАНЦИСКА с. 15

НАВЕРТАЮСЯ. ПО КІЛЬКА РАЗІВ ЩОДНЯ с. 17

БІБЛІЙНЕ КОРІННЯ... КОМУНІЗМУ с. 19

БЕЛЗЬКА БОГОМАТІР с. 20

ФЕСТИВАЛЬ «ОЙ НА ЙВАНА» с. 21

ПОДЯЧНИЙ ДАР ЧЕНЦЮ І МИТРОПОЛИТОВІ с. 22

БРАТИ-БЛИЗНЮКИ ПРИСВЯТИЛИ СВОЄ ЖИТТЯ ПОРЯТУНКУ НЕНАРОДЖЕНИХ ДІТЕЙ ПІСЛЯ ШОКУЮЧОЇ ЗНАХІДКИ У КОНТЕЙНЕРІ ДЛЯ СМІТТЯ с. 26

МАЙЖЕ ПІВМІЛЬЙОНА ПІДПИСІВ ЗІБРАВ ЛИСТ ДО ПАПИ ФРАНЦИСКА З ПРОХАННЯМ НЕ ДОПУСКАТИ ДО ПРИЧАСТЯ ДРУГОШЛЮБНИХ с. 26

НАПРОТЕХНОЛОГІЯ — ШАНС НА ЗДОРОВУ ДИТИНУ с. 26

ПРОТЕСТАНТИ ВИБАЧИЛИСЯ ЗА НИЩЕННЯ ІКОН І СТАТУЙ с. 27

ДІВЧИНКА ДО ПАПИ: «ЧОМУ БОГ ДОЗВОЛЯЄ КРИВДИТИ ДІТЕЙ?» с. 27

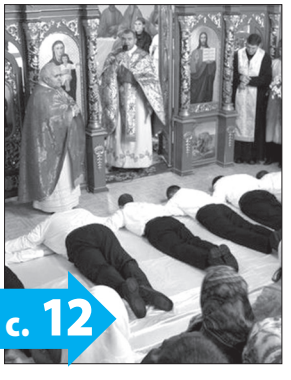

СВЯТОСЛАВ ШЕВЧУК ДО ДЕПУТАТІВ: «НЕ ДАЙТЕ ЗАКОНОДАВЧО ЗНИЩИТИ ІНСТИТУТ СІМ'Ї В УКРАЇНІ» с. 27

ДУХОВНЕ ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ У ПОРТУГАЛІЇ с. 29

100-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ О. ДОРОТЕЯ ШИМЧІЯ, ЧСВВ с. 32

ТРИГІРСЬКИЙ СВЯТО-ПРЕОБРАЖЕНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР с. 34

ДЕ СТУПАВ СИН БОЖИЙ... с. 38

ІСУСЕ, ЯКИЙ ТИ ДОБРИЙ... с. 39

ДВА ПРИЯТЕЛІ с. 44

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС с. 48

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «П» с. 50

с. 22

МІСІОНАР

Головний редактор:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Заступник Головного редактора
о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Радакційна колегія:
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Літературне редагування:
о. Віктор КВАСНІЙ, ЧСВВ

Коректура:
о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

Дизайн та комп'ютерна верстка:
Олег ПЕЛЕНИЧКА

На обкладинці: Митрополит Львівський Кир Ігор Возьняк з Президентом України Петром Порошенком та його дружиною біля пам'ятника Митр. Андрею Шептицькому у Львові

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Часопис виходить раз у місяць

Передплатний індекс – 23959

Адреса редакції:
«Місіонар», вул. Б. Хмельницького, 36,
м. Львів, 79019
тел/факс: 255-38-15
e-mail: misionar@ukr.net
Наш сайт: www.misionar.info

Підписано до друку 28.08.2015 Формат 70x100 1/16.
Друк офсетний.
Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. Фарбо-відб. 5,7.
Обл.-вид. арк. 5,0. Зам. Тираж 5000 прим.

ЦІНА ДОГОВІРНА

Віддруковано з готових діапозитивів
у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян
«Місіонер». 80300, Львівська обл., м. Жовква,
вул. Василіянська, 8

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

©Журнал «Місіонар», 2015

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса!
У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня як винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішний день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, заступники України, моліть Бога за нас!

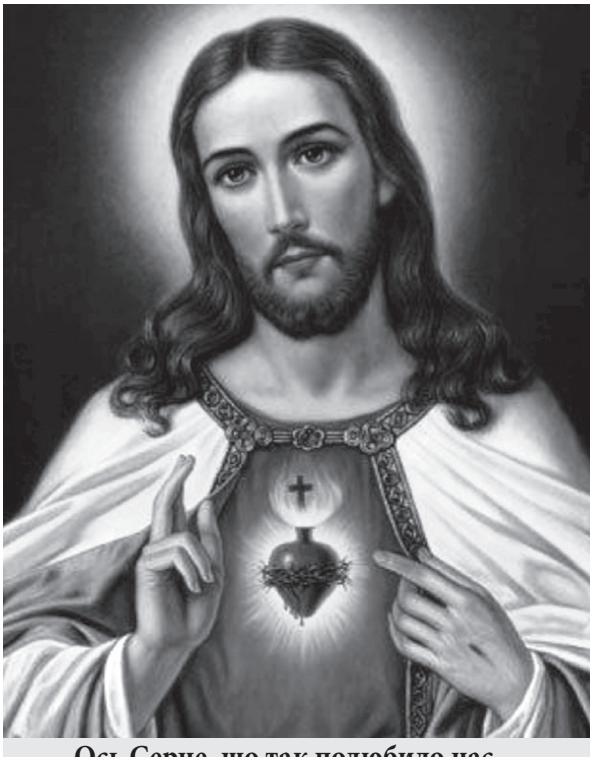

Ось Серце, що так полюбило нас...

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на вересень

(З благословення Святішого Отця)

ЗАГАЛЬНИЙ: **За можливості для молоді – щоб молодь мала доступ до освіти і роботи.**

МІСІЙНИЙ: **За катехитів – щоб вони своїм життям підтверджували свою надію.**

МІСЦЕВИЙ: **За можливість малозабезпечених отримати гідну медичну допомогу.**

ПОКРОВИТЕЛЬ: **св. Августин**

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ на жовтень

(З благословення Святішого Отця)

Підготував о. Христофор ГАНИНЕЦЬ, ЧСВВ

Загальний: Щоб повністю був ліквідований ґрунт для торгівлі людьми як сучасної форми рабства

Здавалося б, людство давно забуло про явище работоргівлі, яке більшість з нас асоціює з давньою та середньовічною історією – кріпацтвом, «чорним рабством» та іншими подібними явищами. Проте, як свідчать факти, работоргівля є цілком сучасною реалією, її існування має потужне економічне підґрунтя. Це проблема глобального характеру, адже постраждати від торгівлі людьми може людина будь-якого віку, статі, походження, з будь-якою освітою і рівнем достатку.

Мільйони осіб у світі щорічно змушують до сексуальних послуг чи невільницької праці, купують і продають. Наприклад, у Індії щорічно зникають безвісти понад 90 тисяч дітей, а ще більше мільйона неповнолітніх потрапляють до рук торговців дітьми: це, насамперед, діти з бідних сімей, яких часто купують у батьків. Їх змушують просити милостиню, працювати на фабриках і фермах, вони стають жертвами сексуальної експлуатації, їх насильно видають заміж. «Торговці людьми – жорстокі і безжалісні. Вони знають, як експлуатувати тих, хто з усіх сил прагне уникнути бідності або знайти притулок. Але люди не мають двічі ставати жертвами: перше – через скоєний злочин, а друге – через систему в державі», – каже державний секретар США Джон Керрі.

Для України далі залишаються актуальними проблеми сексуального трафіку, рабська праця жінок та дітей, де наша країна виступає водночас джерелом, транзитною точкою та пунктом призначення для таких злочинів. Тисячі наших співвітчизників вже не перший рік їдуть по краще життя за межі держави, і багато з них пропадає безвісти. Невідомо, яка їхня доля, у яке рабство вони потрапили. Але знаємо одне, що поїхали не з добра…

Наші молитви засилаємо до Всевишнього, щоб Україна не була в перших рядах таких країн, щоб економічна ситуація сприяла праці на рідній землі, щоб жінки перебували з дітьми, з друзями, щоб дихали своїм повітрям, бачили свій захід сонця і щоб ніколи їм не був знайомий «стан рабині Ізаури»… ■

Місійний: За місії в Азії – за місіонерський дух для азіатських спільнот

Поставити у центрі свого життя Христа і посвятитися служінню Його людові на периферіях світу. Саме так богопосвячені особи Азії зможуть послужити євангелізаційній місії Церкви на континенті. На цьому наголошує кардинал Жоао Браз-де-Авіс, Префект Конгрегації Інститутів богопосвяченого життя і Товариств апостольського життя. Кардинал закликає чернецтво Азії до оновленого занурення у справу євангелізації. «Ми не можемо євангелізувати за допомогою зброї чи політики, – каже він. – Ми маємо жити, люблячи людей, яким служимо, з таким запалом, який зроджується тоді, коли в центрі свого життя ставимо Христа, а не гроші чи могутність». Префект Конгрегації, відповідальної за чернечі спільноти, перестерігає богопосвячених осіб від спокуси вважати себе кращими за інших у Церкві, адже «євангельська радикальність не є ознакою виключно богопосвяченого життя, але стосується всіх, бо не існує християн першої і другої категорії». Це, за його словами, стосується і стосунків між богопосвяченими особами, які покликані жити «як брати і сестри, а не як керівники та підлеглі». ■

Місцевий: За віддане, ретельне служіння священослужителів у сільських парафіях, за викорінення недбальства й поспіху

«У священичому житті є багато втоми та виснаженості. Їх неможливо зняти переглядом телебачення, прослуховуванням музики чи серфуванням в інтернеті. У такі моменти не можна пропускати Богослужіння, бо це буде помилкою. Втомлена людина має повертатися до джерела відновлення своїх сил. Що більше священик втомлений – то більше має молитися та перебувати перед Пресвятими Дарами», – говорить о. Станіслав Помикала, ТІ, реколектант з Білорусі. «Священики мають завдання – навчитися «розслаблятися» на молитві псалмами. Від доброго слова людина стає доброю. Щоб стати добрим, треба зустрічатися не з порожнім ТВ, а з живим Словом». Отець Станіслав закликає священиків будувати своє життя на Біблії та молитися без поспіху. Читати молитви – ще не означає молитися. А якщо їх читати лише щоб відбути обов'язок – то молитва занепаде, перестане бути потрібною. Молитва не має переходити у механічну звичку, вона має базуватися на внутрішньому налаштуванні, на відчутті потреби такої молитви. Священик має тужити за Часословом. Саме у цій молитві міститься підтримка для нього. Єдина наша сила – це Боже Слово, яке створює й змінює світ та історію. Аби священик міг добре проповідувати, він має бути сам щодня наповнений Божим Словом. Священик має бути носієм і подателем любові Бога до людини, вірності Бога. Саме на цьому полягає місія священика: бути вірним і слухняним Богові та покірним перед людиною. Священик має бути милосердним братом, який приносить Боже милосердя людині. Таким чином, священик є немовби таїнством посередництва між Богом та людьми. Священик є таїнством самого Христа, Його священицького серця у світі», – навчає католицький реколектант.

Ці заповіді є універсальними для всіх священиків у будь-якій державі, місті чи селі. Щоправда, не всюди вдається ними жити однаково. Є парафії, де потрібно прикласти набагато більше сил, щоб бути справжнім священиком Христовим, діяти від Його імені. Особливо у сільських парафіях є важче служити за встановленим порядком, там доводиться бути спочатку місіонером, ставати таким, як місцеві вірні, а тоді вже помалу починати священичу діяльність згідно з нормами і приписами нашої Церкви. Саме через такі умови іноді священики надають перевагу чомусь найважливішому (на їхню думку), а всі інші зовнішні знаки богопочитання відбуваються так, як диктує місцева традиція на парафії. Часто це відбувається з поспіхом і розсіяно. Завданням парафіян є допомогти молитвою і мудрими порадами, зауваги й ні в якому разі осудом чи плітками по селі. Щоб священик був на службі в Бога ретельним і відповідальним, мусить мати постійний зв'язок з Богом, пам'ятати про своє покликання і мати підтримку люду Божого. ■

Покровитель на жовтень:

Преподобна Параскева Терновська

Свята Параскева жила в XI ст. і походила із сербського села Епібат. Вона вела тихе і побожне життя. Після смерті батька Параскева помандрувала до Єрусалима, щоб відвідати святі місця. Згодом поселилася в пустелі, де на самоті провела довгі роки посвяченого Богові життя. За два роки до смерті вона повернулася до родинного села і, наче вбога чужинка, провела решту свого життя при місцевій церкві. Коли Параскева померла, її поховали на місцевому цвинтарі.

Через якийсь час Бог чудесним способом показав людям нетлінні мощі св. Параскеви. Згодом святі мощі, при яких діялися численні чуда, перенесли до місцевої церкви. 1641 року мощі св. Параскеви спочили у церкві Трьох Святителів у місті Яси. ■

КАЛЕНДАР ЩОДЕННИХ НАМІРЕНЬ на жовтень

(Молімося в поданих тут наміреннях)

ЧИСЛО	ДЕНЬ	ПОКРОВИТЕЛЬ ДНЯ	НАМІРЕННЯ НА ДЕНЬ
1	чт	Преп. Євменія, єп. Гортинського	за повагу до старших людей
2	пт	Мучч. Трохима, Саватія і Дорімедонта	за українську владу
3	сб	Муч. Євстратія й ін.; мучч. Михаїла і Теодора Чернігів.	за злагоду між невістками й свекрухами
4	**нд**	**18-а. Відд. Воздвиження. Ап. Кондрата**	**за ченців і черниць**
5	пн	Свщмч. Фоки, єп. Синопійського; прор. Йони	за провід Святого Духа у християнських спільнотах
6	вт	Зачаття св. Йоана Христителя	за хористів і дяків
7	ср	Первомуч. Теклі, рівноап.	за родину як Домашню церкву
8	чт	Преп. Єфросинії	за молодь, яка відійшла від Церкви
9	пт	⊕ Ап. Йоана Богослова	за егоїстів і гедоністів
10	сб	Муч. Каліграта та ін.; преп. Ніла Криптофер.	за спокій сумління і подолання спокус
11	**нд**	**19-а. Іспов. Харитона; Вячеслава**	**за одержимих злим духом**
12	пн	Преп. Киріяна, самітника	за самотніх і покинутих
13	вт	Свщмч. Григорія, єп. Великої Вірменії	за поширення набожності до Серця Христового
14	ср	**⊕ Покров Пресвятої Богородиці**	за покров Богородиці над узалежненими
15	чт	Свщмч. Кипріяна; муч. Юстини; преп. Андрія	за мир між державами
16	пт	Свщмч. Діонісія Ареопатіга	за кращу долю України
17	сб	Свщмч. Єротея, єп. Атен.; преп. Франціска Асиж.	подяка Богові за всі ласки
18	**нд**	**20-а. Муч. Харитини**	**за полонених в зоні АТО**
19	пн	† Ап. Томи	за родини, які втратили годувальників
20	вт	Мучч. Сергія і Вакха	за дітей у дитячих будинках
21	ср	Преп. Пелагії	за тих, хто чинить нам зло
22	чт	† Ап. Якова Алфеєва	за переслідуваних християн
23	пт	Мучч. Євлампія та Євлампії, сестри його	за належне приготування до прийняття Святих Тайн
24	сб	Ап. Филипа, дияк.; преп. Теофана, єп. Нікейського	за матерів і дружин військових
25	**нд**	**⊕ Царя Христа; 21-а. Мучч. Прова, Тараха й Андроніка; преп. Косми**	**за медичних працівників**
26	пн	Мучч. Карпа, Папіли й Агатоніки	за пошану до батьків
27	вт	Преп. Параскеви Терновської; мучч. Назарія й ін.	за повагу чоловіків до жінок
28	ср	Преп. Євтимія; препмуч. Лукіяна	за зростання в любові й святості
29	чт	Муч. Лонгіна, сотника	за християнське розуміння інтимних стосунків
30	пт	Прор. Осії; препмуч. Андрія Крит.	за витривалість у вірі
31	сб	† Ап. і еванг. Луки	за тих, хто в депресії і безнадії

* Для кращого впорядкування свого щоденного молитовного життя подаємо для читачів «Місіонаря», особливо для членів Апостольства молитви, цей Календар щоденних молитовних намірень. Таким чином, молячись у звичних місячних наміреннях, варто додавати і наміре́ння на сьогоднішній день.

СТОРІНКАМИ ЄВАНГЕЛІЯ: Неділі вересня

«Цар чекає!» (Мт. 22:1-14)

с. Лукія МУРАШКО, ЧСВВ

Ісус у цій притчі розказує нам про доброго і люблячого Бога – Царя, який справив весілля своєму Сину – Ісусові. Слуги, що виконують волю Царя, – ангели й слуги Божі на землі. Запрошені – то ми, які слухаємо це слово Боже.

Ми добре розуміємо, що означає бути запрошеним до когось на весілля. Якщо ти запрошений, то ти є близькою родиною або добрим приятелем молодого або його родини. Подивімося, як нас трактує Господь Бог. Він запрошує нас на весілля Свого Сина, ми – Його найкращі друзі, ми родина Божа.

Участь у весільному бенкеті, то участь у Божественній Євхаристії. На весіллі ми обов'язково сідаємо до столу, їмо і п'ємо усе, що гостям подано. На Божественній Літургії ми причащаємося божественної їжі – Тіла і Крови Господньої. Застановімося тепер: чи можна приходити на Літургію і не причащатися Його Божественних Дарів?

Сьогодні ми дивуємося, чому ті люди з притчі відмовилися прийти на весілля, хіба ж можна так повестися з тим, хто тебе запрошує розділити свою весільну радість. Наше здивування можна пояснити запитаннями, поставленими самому собі. Чому ж я в неділю чи свята знаходжу безліч причин, аби не піти на Божественну Літургію? Чому я мушу себе силувати, аби вистояти у Церкві?

Людина, яка не приготувала своєї душі у св. Тайні Покаяння і приступає до св. Євхаристії, подібна до чоловіка, який не мав весільної одежі. Св. Павло пояснює: «хто їсть або п'є Кров Господню, не розрізняючи, суд собі їсть і п'є» (1 Кр. 11:29). Тепер стає зрозумілим, чому той один був викинений у темряву кромішню.

Отже, ця притча сьогодні відкриває нам велику нашу гідність і Божу любов до нас з вами. Вона також вчить нас відповідально ставитися до цього. Усі ми запрошені на Божественну гостину, Цар чекає. Відповідь на запрошення залежить тільки від нас. ■

«Люби…» (Мт. 22:35-46)

с. Даниїла ВИННИК, ЧСВВ

Люби - це найбільша і найперша заповідь!

По чому люди впізнають, що ми християни? По тому, чи любов у собі маємо. Любов до Бога, любов до себе як до улюбленої Божої дитини, любов до ближнього, як до себе самого.

Люби! Закликає нас сьогодні Господь. Люби, бо Я перший тебе полюбив. Люби, бо тільки любов породжує любов. Люби, бо тільки любов ніколи не переминає.

Святий Папа Іван Павло II каже: «Любов мені все пояснила». Тільки любов може дати відповідь на наші запитання, тільки любов може нам пояснити вартість нашого терпіння, тільки любов здатна допровадити нас до прощення і свободи Божих дітей, тільки любов є джерелом нашої радості і миру.

Тільки любов!.. Так легко і гарно можна про неї говорити і так нелегко буває спромогтися на неї зраненому і зболілому серцю. Так тяжко вражає нас нелюбов людських сердець. Так часто залишаємося розчаровані там, де очікували більшого. Так часто зостаємося спустошені і знеохочені. Так часто запитуємо себе: «Що мені тепер робити?» Яку відповідь чуємо у своєму серці? Може, «пожалій себе», чи «ніхто мене не розуміє, і я не розумітиму нікого», або «кожен

сам за себе, і я так буду», а може, щось подібне до цього?

Чи це Господь так нам відповідає? До кого ж тоді звернене сьогоднішнє Його «люби»? Чи любив Ісус тих, що Його зневажали, не сприймали, переслідували, бичували, розпинали? Чи давав би Господь нам заповідь, неможливу до виконання?

Люби! Заповідає нам сьогодні Господь.

Рішення і відповідь за нами! ■

«Один талант» (Мт. 25:14-30)

с. Єремія СТЕБЛИНА, ЧСВВ

Сьогоднішнє читання з Євангелія подає нам Ісусову розповідь у формі притчі. А якщо спробуємо заглянути у притчу, як у дзеркало, що зможемо у ній побачити? Найперше самих себе, також часто у притчах зустрінемо нашого ближнього і, звичайно ж, самого Бога.

Сучасне слово талант прийшло до нас з грецької мови, в якій воно позначало монету, злиток. Однак притча – про невикористані дари, здібності.

Ймовірно, ми б хотіли бути на місці того чоловіка, якому пан, на наш погляд, дав найбільше – п'ять талантів. І це насправді багато. Але пригляньмося до слуги, що отримав лише один талант. Він так і не зміг побачити у цьому маленькому дарі великі Божі скарби. Хіба не найвище цінується те, що існує тільки в одному екземплярі? Наприклад, намальована картина, а не копія, написана пісня, а не її переспів, поезія в оригіналі, а не в перекладі.

Можливо, Господь хоче звернути очі нашої віри на «малі» дари, які Він нам посилає – добре здоров'я, хліб на столі, посмішку дитини. Чи вміємо їх помічати і дякувати за це?

Сьогодні запитаймо себе, що Бог нам дарує щодня (а ми живемо, так і не побачивши цього дару, не маючи відваги орудувати ним)? Чи маємо довір'я прийняти від Господа Його благодать для спасіння (в будь-якому вияві) як один талант, щоб сталося з нами те, що досвідчив старець Силуан: «Спасися ти, і тисячі біля тебе спасуться». ■

«Продовжувати любити» (Ів. 19:6-11, 13-20, 25-28, 30-35)

с. Корнилія ЖУПНИК, ЧСВВ

Свято Воздвиження Хреста Господнього пригадує нам пам'ятну подію його віднайдення, а євангельський уривок розкриває величезну драму Христового засуду і страшної смерті. Проте ми без вагання шукаємо сили, споглядаючи на Розп'ятого. Хрест ставить багато запитань перед кожним і на багато наших запитань дає тиху і щиру відповідь.

Ті, хто любив Ісуса до кінця, мовчки стоять на Голгофі. Що далі?... В моменті близького тріумфу безглуздя смерті та гріха з висоти хреста вони отримують нові життєві завдання: Марія стає матір'ю улюбленого учня і Матір'ю нас усіх, а улюблений учень стає Її сином, і це означає – продовжувати любити.

Погляд розп'ятого Господа спонукає глянути поруч себе, побачити тих, кого Він в любові і довір'ї дарує нам сьогодні. Ісус виглядав безсилим не тільки там, на Голгофі. Як часто Він здається безсилим перед злом світу цього, що ніби знову і знову засуджує та розпинає Його… Ми часто повторюємо «Христос Воскрес – воскресне Україна!», бо усвідомлюємо, що стоїмо під її хрестом. Цей хрест вчить нас бачити один одного поглядом братерської, сестринської, батьківської і материнської любові.

У кожного буває свій життєвий хрест. Хто стояв при наших хрестах? При чиїм хресті і з ким стояли ми? Кого подаровано нам Богом через хрест? В хресті Ісуса заховані велика мудрість не від світу цього, в ньому велика сила і це сила любові самого Бога, в ньому починається вузька стежка у напрямку Царства Небесного. Дари хреста можна побачити і зрозуміти лише серцем, тільки воно посеред болю і терпіння здатне почути, що завжди можна продовжувати любити. Хрест ставить багато запитань перед кожним і на багато наших запитань дає тиху і щиру відповідь… ■

ПОКЛИКАННЯ ДО МОНАШОГО ЖИТТЯ: ОБЛЕЧИНИ

о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ

Хвилювання переповнює кандидата, який готується до прийняття чернечого одягу. Спочатку він сам пише прохання до Вищих настоятелів, щоб допустили його до прийняття чернечого одягу та початку новіціяту. Вчитель новиків розмовляє з кожним, подає характеристики, настоятелі радяться, чи кандидат подав достатні докази свого бажання розпочати монаше життя. Звичайно, він не мусить так показувати святість, як це описано в житті святих. Його щире бажання і добра поведінка є достатніми знаками для того, щоб прийняти прохання про початок чернечого життя. Вищі настоятелі вирішують про день, коли відбудеться цей обряд, який називається також «облечини». До прийняття чернечого одягу кандидати готуються триденними духовними роздумами під проводом досвідченого священика, який їм нагадує про життя в монастирі, посвяту і свідчення життям Христового Євангелія.

Важливим елементом облечин є також чернечий постриг: на знак посвячення Богу той, хто приймає монаший стан, дає відстригти частину волосся як знак жертви, і тоді приймає нове, чернече ім'я. Вибір імені також хвилюючий процес – кандидати читають життя святих, пізнають особливості посвяти кожного з них, щоб із ними ближче познайомитися і, приймаючи ім'я святого, також отримати ще одного небесного покровителя – свого чернечого іменинника. Настоятелі намагаються спрямувати кандидатів, щоб вони не часто повторювали імена святих, щоб у монастирі не було багато ченців із тим самим ім'ям. Якщо кандидат розгубиться і не може сам обрати ім'я, настоятелі можуть йому допомогти.

Можна подумати, що прийняття чернечого імені є тільки застарілим обрядом, який лише виявляє древню традицію. Останні досліджен-

ня в ділянці психології відкрили безпосередню залежність між ім'ям, з яким себе ототожнює людина, та її поведінкою. З дитинства людина відкликається на одне і те саме ім'я, себе сама називає і з ім'ям пов'язані її погляди, переконання, страхи, мрії тощо. Коли ж ім'я змінюється, вносяться зміни і в цю внутрішню людську конституцію, людина починає відкликатися на інше, святе ім'я, а всі асоціації, пов'язані з ним – це асоціації, здобуті в монастирі: молитви, навчання, розважання, роздумування, самовдосконалення. Практика показує, що прийняття чернечого імені, на яке відтепер людина буде відкликатися і з яким себе буде ототожнювати, приводить до дуже глибокої внутрішньої зміни, яку під дією Святого Духа Христос спрямовує на добро Церкви і спасіння людей. Звичайно, в майбутньому чернець вживатиме і хресне ім'я (чи цивільне ім'я та прізвище), особливо в різних справах, пов'язаних з державними правовідносинами, та в щоденному житті нове чернече ім'я стане для нього головним, його зазвичай використовуватиме.

День облечин зближається. Приходить кравець і знімає мірки для пошиття чернечого одягу. Звичне життя монастиря продовжується, і далі кандидати беруть участь у працях, навчанні і молитвах. Але задумуються над тим, що насправді чернечий одяг є знаком посвячення, який людину зобов'язує і нагадує їй про Христове життя і жертву. Вже зовсім близько до призначеного дня облечин буває остання примірка чернечого одягу. І коли напередодні чернечі ряси, які ще називають габітом, привозять до монастиря, кандидати приміряють, пришивають ті елементи, які вже не залежать від кравця, і остаточно приготовляють чернечий одяг до обряду облечин.

Зазвичай, цей обряд відбувається урочисто під час Служби Божої, у присутності людей і чернечої братії, які також є свідками того, що чернечий одяг кандидат приймає свобідно, ніхто до цього його не змушує. На початку Служби Божої всі, хто має бути облечений в чернечий одяг, шикуються перед входом до монастирської церкви. Під час співу третього антифону ченці, тримаючи в руках світичі, урочисто вводять кандидатів через цілий храм аж перед іконостас. На знак покори і віддання себе Богові кандидати роблять три доземні поклони та припадають хрестом до землі, щоб засвідчити, що своє життя цілковито віддають на службу Богу. В цей час співають урочисті тропарі святому Василію Великому. Опісля кандидати стають навколішки і настоятель їх запитує, чи вільно вони хочуть розпочати приписаний час проби-новіціяту у монашій спільноті. Коли отримує ствердну відповідь, закликає їх прочитати відповідну заяву-прохання.

Опісля відбувається обряд чернечого постригу: настоятель бере ножиці і постригає волосся голови кожного з кандидатів, надаючи їм нові імена: «Брат наш (називає хресне ім'я) постригає волосся своєї голови на знак віддання себе Богові і приймає нове ім'я (тут називає обране чернече ім'я)». Від цього часу під новим чернечим ім'ям він буде записаний в усі церковні книги, на це ім'я він відкликатиметься у звичайних справах, під цим іменем стоятиме перед Богом на Страшному суді. Від цього ж моменту розпочинається річний випробувальний період, який називається новіціятом. Якщо новики гідно його пройдуть, то, склавши монаші обіти, стануть правдивими ченцями, зобов'язаними перед Богом перебувати в монастирі і виконувати приписи чернечих правил. Тепер же, під час новіціяту, новик може вільно відступити від випробовування і повернутися до родинного дому.

Продовжується обряд облечин: настоятель посвячує габіти (монаший одяг) і врочисто подає кожному новику. Вони відходять у підготовлене приміщення, щоб там одягнутися, а тоді повертаються перед іконостас. Всі присутні у церкві моляться за новооблечених. Опісля настоятель подає кожному новику чотки (або вервицю) як меч духовний, щоб «ним відганяти стріли лукавого», свічку як знак світла Христового, щоб ним просвічуватися у своєму житті,

та накладає на голову монаший каптур, спеціальний покров, як зазначає, на знак «життєвої філософії» – любові до мудрості – щоб новооблечений пам'ятав, що відтепер для нього світ розп'ятий, а він – світові (пор. Гал.6:14). Наприкінці обряду облечин настоятель і присутні ченці вітають всіх новиків братнім поцілунком: обіймають тричі, цілуючи одне одного у рамена. І далі продовжується Служба Божа, новооблечені першими приступають до святого Причастя.

Облечини відбувають за певний час перед початком навчального року. Новики мають час не тільки звикнути до свого нового імені, стану і одягу, але також отримують нові обов'язки у спільноті – дбати про різні ділянки спільнотного життя, як от про захристію чи про молодших кандидатів – але також готуються до того, щоб глибше пізнати суть того покликання, на шлях виконання якого вони вступили, а до чого повинні зобов'язатися роком пізніше, коли складуть перші чернечі обіти. У цьому їм допомагатимуть старші ченці – вчитель новиків, його помічник, якого ще називають соцієм, отці-сповідники, а також духівник новіціяту. Окрім загальних лекцій, зустрічей і розмов, у монастирях дуже важливим є так званий індивідуальний духовний провід. Для новіціяту призначають досвідченого священика, який розуміє проблеми людей, особливо сучасної молоді, яка приходить до монастиря, може правильно порадити і супроводжувати кожного зокрема на шляху духовного вдосконалення. Принаймні раз на один місяць новики відвідують духівника, а часто він сам приходить до новика, щоб обговорити питання і проблеми більш особистого характеру. Цікаво, що настоятелі не сміють нічого запитувати у духівника і він не дає спеціальної характеристики на новика наприкінці новіціяту. Його служба – тільки допомагати новику долати індивідуальні труднощі та зростати в духовності.

Звичайно у вересні знову розпочинається навчальний рік. На новіціяті, як і на кандидатурі, лекцій небагато. Окрім статусу, імені та одягу в житті новика, здається, мало що змінилося. Ті ж молитви, обов'язки, хоча дещо більш відповідальні, лекції та ручна праця. Проте, головною темою, якою тепер будуть займатися новики, буде тема чернечих обітів, до яких вони готуються. Звичайно, вивчають також «Історію Спасіння», продовжують вивчати катехизм та історію Церкви, однак головний наголос ставиться на предмет, який називається «Катехизм обітів». Обіти – приречення перед Богом, якими чернець зобов'язується дотримуватися насамперед трьох євангельських принципів, які ще називають радами, побожного життя: добровільне убожество, досмертна чистота та досконалий послух. Звичайно, Христос радить дотримуватися цих принципів кожному християнину, але в житті ченця вони стануть визначальними ознаками його посвячення і діяльності. Саме через зобов'язання виконувати ці євангельські принципи чернець найбільше відрізняється від інших, не посвячених спеціальним способом, християн. Саме ці зобов'язання лежать в основі усіх правил монаших спільнот. Тому новики повинні добре знати, до чого вони готуються зобов'язатися, які провини проти обіту і правил можливі і якими можуть бути духовні і правничі санкції, якщо б цих зобов'язань не дотримались.

Разом з тим, новики також поглиблено вивчають правила монашої спільноти, оскільки, після закінчення новіціяту вони вже будуть зобов'язані їх повністю дотримуватися. Чернече законодавство створювалося протягом довгого часу, у правилах часто присутні різноманітні приписи, потрібно не тільки їх знати і виконувати, але розуміти, який смисл тих чи інших приписів, звідки і для чого вони з'явилися у правилах. Отож, для того, щоб стати повноправним членом чернечої спільноти, ще перед складенням чернечих приречень, людина, яка вступає до монастиря, повинна дізнатися якомога більше про те, на яких шлях вона стає, та через практикування основних засад монашого життя отримати відповідне враження про нього, щоб свої приречення перед Господом Богом висловити з великою мірою свідомості. ■

ІСПИТ СОВІСТІ ВІД ПАПИ ФРАНЦИСКА

Папа подарував прочанам, які прийшли на аудієнцію на площу св. Петра у Римі, невеличку книжечку під назвою «Бережи своє серце», яку він сам уклав. У ній зібрано головні істини віри, Десять заповідей, Таїнства Церкви, чесноти, дари Святого Духа, роздуми і молитви, призначені на допомогу всім.

Чимала частина книжки присвячена іспиту совісті, важливість якого Папа підкреслював на проповіді в Домі св. Марти.

«Чи добре ми бережемо своє серце? Потрібно берегти наше серце, в якому живе Святий Дух, аби туди не увійшли інші духи. Скільки разів у нього входили погані думки, погані наміри, заздрощі, ревнощі! Але хто їм відчинив двері? Як вони увійшли? Якщо я не усвідомлюю того, що входить у моє серце, то воно перетворюється на перехоже місце, де топчуться всі підряд. Серце без потаємного куточка – це серце, говорити з яким Господь не може, як не може і бути почутим.

Є давня, але дуже ефективна вправа, яку дарує Церква: іспит совісті. Хто з нас увечері, перш ніж завершити день, усамітнюється і запитує себе: що сьогодні відбулося в моєму серці? Що сталося? Які емоції зродилися у мене в серці? Якщо ми не будемо цього робити, нам не вдасться ні чувати, ні берегти своє серце.

Це важлива вправа, істинна благодать, яка може допомогти нам бути добрими хранителями серця. Аби слідкувати, щоб демони не увійшли в наше серце, необхідно вміти перебувати у тиші перед самим собою і Богом, перевіряти, чи не увійшов хтось незнайомий до нашого дому, чи на своїх місцях ключі. Це допоможе нам захиститися від численних зол, також і від того, що ми можемо скоїти самі».

Папа завершив молитву словами: «Прийміть цю книжку і заберіть її з собою, нехай вона допоможе наверненню і духовному зростанню, корінь якого у серці: там триває матч, у якому ми щодня обираємо поміж добром і злом, світом і Євангелієм, байдужістю й відкритістю. Людство потребує справедливості, миру, любові й може осягнути їх, тільки коли з усього серця навернеться до Бога – джерела всього цього». ■

ІСПИТ СОВІСТІ

Навіщо сповідатися?

Тому що ми грішники! Це означає, що ми думаємо і діємо всупереч Євангелію. Хто каже, що гріха не має, той брехун або сліпий. У таїнстві Бог-Отець прощає тих, хто забув про своє синівство, але тепер визнає свої гріхи і приймає милосердя Бога. Оскільки гріх одного завдає шкоди всьому Тілу Христа, Церкві, то таїнство нам також дарує примирення з братами.

Як сповідатися?

Сповідатися не завжди легко: не знаєш, що сказати, вважаєш, що зараз не обов'язково звертатися до священика. Також нелегко сповідатися добре: зараз, як і раніше, найбільша трудність у тому, щоби знову зосередити наші думки, слова і справи, які з нашої вини відхилилися від істинної мети, скеровати їх на Євангеліє. Ми потребуємо шляху істинного навернення, який зберігає у собі «негативний» аспект звільнення від гріха і «позитивний» аспект вибору добра, що його пропонує Євангеліє Ісуса. Таким є контекст, необхідний для гідного звершення Таїнства Покаяння. Шлях розпочинається зі слу-

хання голосу Бога і продовжується іспитом совісті, розкаянням і рішенням виправитися, закликом до Божого милосердя, яке Він безоплатно дарує нам у прощенні гріхів, у визнанні гріхів перед священиком, у виконанні накладеної покути, і, зрештою, в радості перед Богом за оновлення нашого життя.

У чому сповідатися?

«Хто бажає знайти примирення з Богом і Церквою, повинен на сповіді сказати священикові про всі тяжкі гріхи, в яких він ще не сповідався і які пригадує після ретельного іспиту совісті. Що стосується гріхів повсякденних, то зізнання в них не є обов'язковим, але, тим не менше, воно живо рекомендоване Церквою» (ККЦ 1493).

Іспит совісті полягає в тому, щоби спитати себе про звершене зло і невиконане добро: стосовно Бога, ближнього і нас самих.

Стосовно Бога

Чи не звертаюсь я до Бога тільки тоді, коли чогось потребую? Чи регулярно я беру участь у Літургії в неділіх та свята? Чи я починаю і завершую день молитвою? Чи не згадую я імені Бога, Діви Марії та святих намарно? Чи не соромлюся показати, що я католик? Що, як і коли я роблю, аби зростати духовно? Чи не повстаю я проти задумів Божих? Чи не вимагаю, аби Він чинив мою волю?

Стосовно ближнього

Чи вмію я прощати, розуміти, допомагати ближньому? Чи не виношу я безжальних суджень у думках і словах? Чи я не зводив наклепів, чи не зневажав відкинутих і беззахисних? Чи я не заздрю, не гніваюся, не виношу однобоких рішень? Чи не соромлюся своїх братів, чи допомагаю бідним і хворим? Чи я чесний і справедливий з усіма або дотримуюся «культури відкидання»? Чи не спонукаю я інших до зла? Чи дотримуюся норм подружньої та сімейної моралі, як цього навчає Євангеліє? Як я виконую свої обов'язки щодо виховання дітей? Чи шаную я батьків? Чи не відкидав я зачатого життя? Чи не допомагав іншим це зробити? Чи я бережу природу?

Стосовно себе самого

Чи я не занадто світський і маловірний? Чи я не забагато їм, п'ю, курю чи розважаюся? Чи не надмірно я піклуюся про своє фізичне здоров'я і власне благополуччя? Як я використовую час? Чи я не лінивий? Чи я не полюбляю, щоб мені прислуговували? Чи я люблю і піклуюся про чистоту серця, думок, дій? Чи не живлю в собі мстивості й злоби? Чи я милосердний, чи я смиренний? Чи я прагну того, щоб бути миротворцем?

Акт розкаяння

Ісусе, мій Господи і Відкупителю, я каюся в усіх гріхах, які скоїв до сьогоднішнього дня, і сокрушаюся всім серцем, бо вони зневажили такого доброго Бога. Я твердо вирішую більше не грішити і уповаю на те, що у своєму безконечному милосерді Ти даруєш мені прощення гріхів і приведеш мене до життя вічного. Амінь.

Юлія Іванова, Gaudete.ru
Джерело: CREDO

НАВЕРТАЮСЯ. По кілька разів щодня

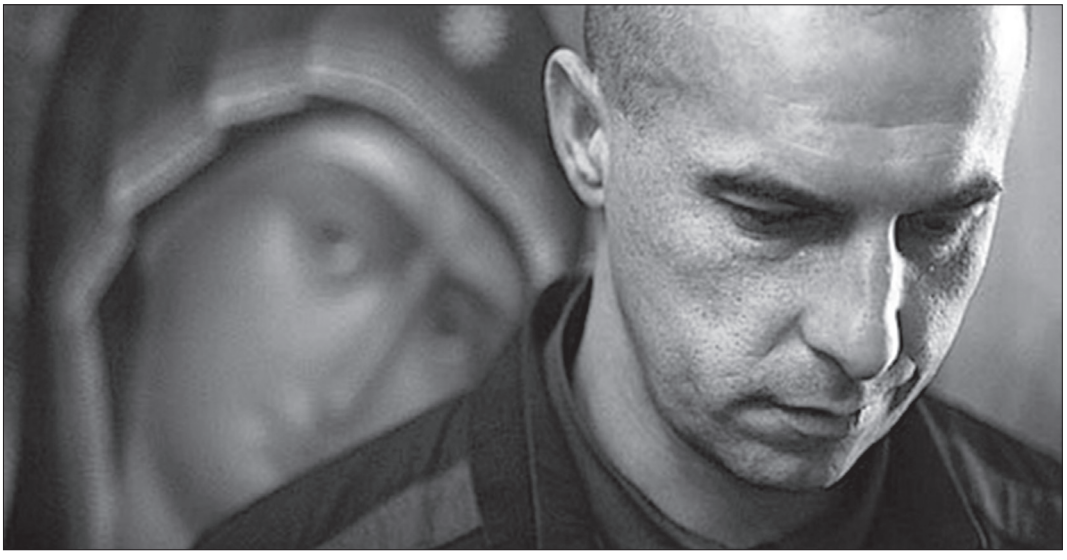

Навернення, повернення чи привернення? Щодня я запитую себе про те, що відбувається з моїм життям. Однак найщасливіший я тоді, коли відвертаюся – в сторону Бога.

У моїй вірі є чимало істин, що їх я сприймаю як об'явлені. Тобто такі, яких я не до кінця розумію, не до кінця знаю, як вони звершуються; вони бувають узагалі чужі моїй свідомості, але, вірний ученню Церкви, я приймаю їх серцем. Багато з цих істин не вимагають пояснення. Особливо коли вони діються поміж Богом і людиною. Розвиток таких ситуацій тоді диктований виключно любов'ю, а кожен з нас такий інакший… Любов, якою Бог нас обдаровує, це не явище, яке можна класифікувати. Оскільки кожного з нас Бог любить винятково, і кожного з нас – найбільше на світі. Для людини це нелогічно, бо вона на це не спроможна; але Бог саме тому це може, що Він – Бог, і Його «вистачає на всіх і на кожного». Зіткнувшись із такою могутністю, я припиняю всі свої розумування. Тим не менше, на підставі власного досвіду можу розповісти, як Бог любить мене.

Істиною, яку я визнаю, але якої не розумію, є факт, що людина мусить навертатися протягом цілого життя. Це не якийсь максимально високий рівень, зарезервований для святих. Це рівень абсолютно основоположний для кожного, хто вірує в Ісуса. У моєму житті справжнє навернення розпочалося допіру тоді, як я не визначив Богові часу зустрічі, а дозволив діяти Його благодаті, коли Він її на мене виливає. Божа благодать плине широким струменем невпинно, отож і навернення має бути невпинним. Як це робити? Можна навертатися, як із далекої дороги, раз на рік. Повертатися з місця, де спочив на лаврах, що кілька місяців. Можна повертати свою систему цінностей щонеділі, коли під час Святої Літургії я знаходжу відпочинок від споживацького середовища, яке оточує мене решту тижня. Ось тільки це виглядає, як шлях марнотратного сина. Час від часу я приходжу по «підживлення» благодаттю і йду розтринькати її. Тобто вирішую я все сам, ага, – ось тільки мої проблеми ми з Богом потім вирішуємо спільно… Бо я не примножую

отриманих талантів. Будую все життя на подаянні без повернення, або, в найкращому разі, повертаю його як безвідсотковий кредит: рівно скільки отримав. Всередині себе то я ж знаю, що рахунок Божого милосердя – невичерпний; проте хороший батько – не тільки щедрий, а ще й справедливий.

Я би збочив на погану стежку, якби заявив тут, що маю навернутися, змінюючи працю, середовище, людей… Знову – я сам. Тим часом справжнє навернення це щоденне запрошування Бога-Отця до свого життя, у кожну його мить. Це відвернення. Оскільки, ухвалюючи щодня сотні рішень, великих і дрібненьких, я щодня маю змогу в певну мить відвернутися у бік хреста, що висить на стіні (а тим більше – в бік хреста у моєму серці). Він має там бути. Я відвертаюся від поточної справи й запитую: а Ти що би зробив? Як примножити багатство любові, яке Ти мені дав?

Найважливіше – аби не примножувати його тільки для себе. Це предивний дар, який ми примножуємо, роздаючи. А коли не даруємо його нікому, то стаємо духовними п'явками. Людина, яка сповідує свою віру в Христа Спасителя, не може ходити пригноблена, розпачлива, безнадійно сумна! І не тільки тому, що так говорить Папа Франциск. До нього це багато хто казав… Суть справи в тому, що, не ділячись бодай тією крихтою, яку в собі усвідомлюємо, ми починаємо всотувати, а не видавати назовні. Ми, як губка, вбираємо в себе увагу й тепло інших, висмоктуємо людей довкола себе, заражаємо їх своїм «від'ємним сальдо». Позиція, «дані» християнина у цьому світі такі: довкола мене повсюди оточує світ, який потребує мого радісного свідчення життям. Щоденні рішення – це шанс бути ближче до цього світу, смиренно прийняти істину: я щодня так близько і водночас ще так далеко від Тебе, Господи…

Люди загалом знають цю думку і навіть погоджуються з нею, але спотикаються на тому, як саме жити радістю. Бо ж надовго наших сил не вистачить. Так, це чиста правда. Наших сил надовго не вистачить, можна перегоріти від зусиль бути радісним. Однак суть справи не в тому, щоби – знову – я сам вирішував бути радісним. Повернувшись серцем до Бога, я завжди отримую радість. Бо радість завжди виникає від зустрічі з Ним. Якщо комусь забракло радості у життєвому свідченні, нехай не впадає в розпач, а обстежить себе зсередини: на яку радість він «зробив ставку»? На свої емоційні сили (яких завжди замало перед лицем цілого світу) чи на радість від присутності Бога у світі й у нашому житті? Це дуже просто. І не вимагає спеціальних медитацій, опанування надскладних технік або неймовірного зусилля на щодень.

У моєму житті навернення – це щось так само очевидне, як щоденна їжа, зустрічі з людьми, дихання. Справжнього себе я знаходжу в тиші поміж собою та хрестом. Так, як на Голготі, де більше свідчення світові дала Марія біля підніжжя Хреста, аніж сотні свідків Великої П'ятниці на вулицях Єрусалима. Не применшую свідчень нікого з тих, хто пізнав Бога в інший спосіб. Це – наші зустрічі, Мойсей біля вогняного куща, Павло, кинутий на землю, наші зіткнення у знебоженому оточенні. Далі нас веде дорога, на якій ми вже не самі. Предивний Бог, один у трьох Особах. Той, Кого ми зустрічаємо як Ісуса і з яким потім ідемо, натхнені міццю Його Духа. Той, Хто є нашою Метою, – Добрий Отець. Ісус Христос, Бог і людина, розіп'ятий, катований, похований, воскреслий, переображений: наш товариш, у чиї очі ми завжди можемо поглянути, побачивши себе оточеними любов'ю.

А хто би казав, що «все це добре, тільки не спрацьовує, хоча й страшно побожне», – той, певно, просто почитав і не виконав. Прочитав, що Бога треба прикликати у кожну ситуацію, але не зробив цього… ну, бо забув… чи незручно… чи якось так це дивно…

Це, може, й дивно – напряму звертатися до самого Бога. Але як інакше бути віруючим? ■

Шимон М. Жисько
Джерело: CREDO

БІБЛІЙНЕ КОРІННЯ... КОМУНІЗМУ

о. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Що таке комунізм? Читав раніше у творі християнського письменника Георгія Марченка «На каждом листке» (про релігію-атеїзм), що, мовляв, комунізм (від лат. communis — спільний, загальний) має саме біблійну основу, адже звідти комуністи почерпнули ідею, її спотворивши. Так і є в суті — Біблія їм не була до кінця чужою. Поштовхом стало те, що у перших християн все було спільне — «жоден з них не вважав щось зі свого майна своїм власним» (Ді. 4:32). Просто безбожники свою систему вирішили зробити без Творця. От і все. Так комунізм став до вподоби сатані і погубив численні душі, отруївши в них усе святе!

Комуністична ідеологія, що себе скомпрометувала, могла б і не виникнути, якщо б не св. Писання?!

Наявний у світі й антикомунізм, спрямований в першу чергу проти політики послідовників марксизму-ленінізму. Комунізм як такий осуджений Католицькою Церквою. Наприклад, його як явище скритикував у своїй енцикліці Bonum Sana Римський Папа Бенедикт XV в 1920 р. або Папа Пій XI у Divini Redemptoris. Є й інші документи Вселенської Церкви. З документів Помісного собору РПЦ 1918 р. відома Анафема Московського Патріарха Тихона (комуністам і їхнім помічникам), де він пише суворо: «Батьки! Якщо ваші діти комуністи, вимагайте владно в ім'я Господа нашого Ісуса Христа, щоб вони відреклися від своїх оман. Коли будуть опиратися і не послухають вас, відречіться від них самі. Жінки! Якщо ваші чоловіки комуністи і стараються в служінні сатані, підіть від них і врятуйте себе, ваших дітей. Покличте на допомогу Господа і обтрусіть зі себе руки сатаністів, споконвічних ворогів нашої Віри Христової, що оголосили себе самозванно «народною владою»...»

Злочинна доктрина з відтінком безвинної крові була справедливо осуджена за пропаганду атеїзму, підрив основ християнства, руйнацію соціального порядку тощо. Адекватні люди не можуть такого сприймати. У цивілізованих країнах комунізм не процвітає, його символіка є під забороною. Коли одного разу під час обряду екзорцизму один католицький священик виганяв з дівчини нечисту силу, то він запитав через неї диявола, чи червоний дракон у біблійній книзі Одкровення символізує якраз комунізм, то почув відразу відповідь, що так.

Згаданий вище письменник Марченко пише, що йому якось довелося розмовляти з офіцером тюремної охорони, який належав до комуністичної партії. У хвилину довіри офіцер сказав до нього: «Я дивився одного разу восени через вікно на голе дерево. Я знав, що наступної весни воно знову буде повне листя і бруньок, і в його гілках співатимуть птахи. І я схилився перед «не знаю ким», чи «не знаю чим», який дає мені дерева, зерно і квіти. Я кидаю вугілля у вогонь, і вогонь перетворює його у прекрасне біле полум'я. Я схиляюся перед Силою чи Особистістю. Я не знаю, Хто чи Що Він таке, що винагороджує наше зло добром, а іноді виправляє потворні життя, життя колишніх бандитів, перетворюючи їх у життя мучеників за святу справу. Я знав таких людей серед вас, християн». Цей офіцер-комуніст не розумів Господа Бога, проте він Його осягнув.

Тому варто добре задуматися усім засліпленим визнавцям комунізму, якщо їм дорога щаслива вічність... Попри те, що ця антихристиянська ідеологія має й певне коріння в Біблії. Злочинний комунізм на звалище історії! Правдивий християнин не може бути водночас комуністом! ■

БЕЛЗЬКА БОГОМАТІР

Тарас ЛЕХМАН, журналіст

Найдавнішою духовною святинею Прибузького краю є чудотворна ікона Белзької (Ченстоховської) Богоматері. Українці, як і поляки, небезпідставно вважають її своєю Небесною Царицею. А, може, навпаки, – вона єднає обидва народи і навіть людей різних конфесій…

Існують різні перекази про ікону Белзької Богоматері. Один з них розповідає, що у Полоцького князя Ігоря, нащадка Святого Володимира Великого, була вродлива дочка Предислава. І хоч жила вона в достатках, її руки просили вельможі, але дівчина не любила світських розкошів. Найбільшим її вподобанням стало читати Святе Письмо і ревно молитися, припавши навколішки.

Одного разу Предислава попросила Полоцького єпископа Іллю дозволити їй жити усамітнено в келії, яка знаходилася біля притвору кафедральної церкви Божої Премудрості, і отримала такий дозвіл. А ігуменя ближнього монастиря прийняла Предславу в чернечу обитель і нарекла новим іменем – Єфросинія.

Через кілька років усамітненого життя Предславі-Єфросинії явився уві сні ангел, взяв її за руку і вивів за місто до місцевості Сілець, де стояла невеличка дерев'яна церковця. Божий посланець сказав: «Тут тобі треба замешкати». Та була готова.

Ангел Божий також явився єпископу, промовивши: «Введи Божу слугу до церкви Спасителя у Сільці».

Сталося, що вони розповіли один одному про віщі сни. Тоді єпископ запросив на церковну нараду батька Предислави, князя Ігоря, і повідомив про видіння та Божу волю. Важко сказати, чи вагався князь Ігор, але після цього Предислава-Єфросинія поселилася при церкві в Сільці. Згодом там побудували монастир, і вона стала ігуменею, а при монастирі збудували ще й нову церкву.

Предислава захотіла привезти до своєї нової церкви ікону Пресвятої Богородиці – одну з тих трьох ікон, які, за старовинним переказом, намалював Святий євангелист Лука ще за життя Божої Матері. Навіть надіслала гінцем лист-прохання у Царгород до правителя Комнена, у якому вказала на ікону, що зберігається в Ефесі. Візантійський імператор, бачачи велику любов Предислави-Єфросинії до Богоматері, виконав її прохання. Ікону прикрасили золотом і коштовностями.

Під час татарських нашесть на Україну цю святиню віддали під опіку князя Лева, сина Данила Галицького. Якийсь час її переховували в одній з монастирських церков у Львові, а потім перенесли до княжого замку в Белзі.

Інший переказ розповідає про те, що в XIII столітті Белз зруйнували монголо-татари.

Але Матір Божа зійшла на Белзьку землю у «Замочку» і лишила слід на камені та свою ікону на згарищі князівської церкви. (Камінь зі слідом ступні Богоматері і тепер зберігається у Белзі. До нього не раз притуляються недужі). Звістка про це диво швидко розійшлася краєм. Люди почали приходити до ікони, молитися та зцілюватися. Не раз Пречиста Діва Марія рятувала Белз від масових епідемічних хвороб і ворожих нашесть.

…Однак неспокійне життя в Україні вирувало. Згодом Галичина (разом з Белзом) опинилася під владою Польщі. У 1382 році намісник Галичини Владислав Опольський вивіз ікону до Польщі і помістив її в костелі на Ясній Горі в Ченстохові, де вона знаходиться і тепер. Ця ікона стала символом національної гордості поляків; вони називають Її (Ченстоховську Богоматір) – Королевою польської корони. А в 1933 році на «Замочку» у Белзі ті ж поляки збудували так звану Марійську Вежу і встановили пам'ятну дошку, на якій викарбувано, що вежа збудована на честь освячення Папою Римським Пієм XII в 1932 році Чудотворної ікони Матері Божої, її коронації та з нагоди 550-ліття перенесення святині з Белза до Ченстохови.

11 грудня 2005 року ця ікона повернулася в український Белз, але у вигляді копії. Втім, вже десять років миряни з вірою приступають до неї. ■

ФЕСТИВАЛЬ «ОЙ НА ЙВАНА»

о. Роман Малькевич

12 липня 2015 року у м. Львові проходив четвертий фестиваль духовної і народної пісні «Ой на Йвана». Захід присвячений 200-літтю з Дня народження Михайла Вербицького – автора музики нашого українського Славня, а також 150-ліття першого офіційного його виконання. Вже традиційно з благословення Високопреосвященнішого Архиєпископа і Митрополита Львівського Ігоря Возняка проходить він при парафії Різдва св. Івана Христителя.

Відкрили фестиваль зведені хори виконуючи молитву «Хваліте Господа з небес» М. Вербицького. Опісля до всіх присутніх звернувся адміністратор храму о. Іван Коломієць зі словами подяки за бажання взяти участь у фестивалі: «Ви подібно до о. Михайла Вербицького, черпаючи із того самого джерела, продовжуєте його справу, вибудовуєте йому найкращий духовний пам'ятник. Але не тільки це… Ви, заповнюючи своїм трудом прогалини бездуховності, залишаєте і про себе добрий спомин у людській пам'яті, який неодмінно дасть не лише щедрі, але і рясні плоди», – сказав священик.

Участь у цьому заході взяло 16 хорових колективів та ансамблів з м. Львова й околиць.

Вперше учасником фестивалю з благословення о. Романа Малькевича був церковний хор «Осанна» храму Вознесіння ГНІХ с. Сулимів. Хор, ще зовсім молодий, як і його учасники, постійно вивчає нові твори і бере активну участь, як в парафіяльному житті так і різних культурних заходах, що проходять в районі. Виконав хор такі твори: «Попрощався стрілець», «Пісня до Божої Матері», «Згадай мене, о матінко». Керівником хору є Галина Драган.

Завершився фестиваль словами подяки о. Івана та гостинним фуршетом. ■

ПОДЯЧНИЙ ДАР ЧЕНЦЮ І МИТРОПОЛИТОВІ

о. Климентій СТАСІВ, ЧСВВ,
Генеральний директор видавництва «МІСІОНЕР»

У нелегкі і трагічні часи нашої історії на кін виходили видатні історичні постаті, які ставали в обороні Церкви і нації. Вони двигали на своїх плечах нелюдські труднощі, долали неймовірні виклики, а ще передбачили нові форми гонінь на українських християн та світочів нації у XX столітті. Це їхніми молитвами і трудами розпочався тріумф правди і нескореної віри, настав час їхньої слави в незалежній Україні.

Роздумуючи про величну постать Митрополита Андрея Шептицького, не можна не зупинитися на монашій грані його багатовимірного життя, адже будучи митрополитом, говорив про себе: «Монахом не перестаю бути». Митрополит справді належить до грона найвидатніших та найжертовніших синів Василіянського Чину і досі зостається взірцем українського монашого життя для всіх богопосвячених осіб, до якої б чернечої родини вони не належали. Його життя захоплює і схиляє до наслідування. Ще в юності, відчуваючи виразне покликання до чернечого життя, він відмовився від військової кар'єри, як бажали його батьки.

Знаменно, що в пору 150-ліття від дня народження Митрополита Андрея в його постать вдивляється не тільки Галичина, але й вся Україна, всі українці, незалежно від конфесійної приналежності чи місцезнаходження. Без сумніву, вшанування його світлої пам'яті не тільки на церковному, а й на державному рівні є актом історичної справедливості, адже він вершив не тільки великі церковні справи, але й продовжував священну справу розвитку та утвердження

нації, надихав українців на боротьбу за свою державу, мужньо ставав в обороні безцінного дару людського життя. Він не побоявся кинути виклик людиноненависницьким фашистській та комуністичній системам та був чи не єдиним ієрархом, який голосно і безстрашно протестував проти нищення народів.

У цю ювілейну пору Митрополит Андрей постав у бронзі в українському П'ємонті, з яким пов'язане усе його митрополиче служіння, а також вічний спочинок у крипті собору св. Юра. До встановлення пам'ятника великому Митрополитові довелося подолати багато труднощів у боротьбі з противними силами і знадобилося чимало часу.

Хоча Митрополит Андрей жив у добу страхітливих переслідувань, однак постає перед нами не як мученик, але як герой, який своїми молитвами та діями стримував мучителів, виступав проти них, рятуючи людське життя, і тому вшанований багатьма народами за геройські чесноти.

Побутує такий вислів, що справжнє визнання приходить до людини тільки після смерті. Можливо, і так, але велич Митрополита Андрея Шептицького була оцінена ще за його життя. Геній Іван Франко уперше назвав владику Андрея Шептицького «українським Мойсеєм». Це порівняння швидко підхопив боголюбивий люд, що вже за життя молився до нього.

Один прижиттєвий пам'ятник був встановлений на території Львівської Духовної Семінарії, другий теж у Львові, біля Національного музею на вул. Драгоманова. У вигляді «українського Мойсея» зобразив Митрополита відомий художник Олекса Новаківський.

На південній стороні Вірменського собору у Львові у 30-х роках XX ст. польський художник Ян Генрик Розен намалював фреску, на якій одним з пастирів, що поклоняються Ісусові, є митрополит Андрей Шептицький.

Також славного василіянина ще за життя зобразив видатний український живописець Юліан Боцманюк. Розмальовуючи Жовківську церкву Пресвятого Серця Ісуса в стилі українського модерну, художник змальовував святі лики з видатних церковних і державних українських діячів того часу – Грушевського, Петлюри, Коновальця. Бога-Отця в центральному куполі храму він змалював з Митрополита Андрея, так вписавши його в історію сакрального мистецтва. Отож Отці Василіяни серед перших увіковічнили у розписі храму Митрополита Андрея, що був воістину Мойсеєм, Ангелом-охоронцем українців, за яких повсякчас вставлявся перед Богом.

Цього року наша Церква визнала і потвердила його християнське подвижництво, адже він володів дивовижною здатністю поборювати зло і захищати людське право на життя. Митрополит Шептицький став переможцем зі злом у найжорстокіший період нашої історії, тож українці мають пишатися такою світлою і величною постаттю, яка несла любов до ближнього без огляду на його етнічне походження.

Пам'ятник Митрополиту чудово вписаний у загальний ансамбль Святоюрської гори, де головним є собор. І хоча в день відкриття пам'ятника небо затягнулося хмарами і з неба накрапав дощ, однак на душі було святково. Особливої ваги цьому заходу надала присутність Президента України Петра Порошенка, який виступив із вітальним словом біля пам'ятника, а також на урочистій академії в Оперному театрі. Відрадно, що саме тепер Президент доносить цей гідний для наслідування приклад служіння Митрополита своєму народові всій Україні.

Митрополит зображений в монашому василіянському габіті, на якому видніє колоратка, підперезаний монашим поясом, з хрестом. Блаженніший Святослав у своєму виступі під час відкриття пам'ятника так і сказав: «Він у скромній монашій одежі». Усе життя носив він монашу василіянську рясу і після смерті його зобразили у василіянському габіті.

Хрест у руці Митрополита, який він тримає на грудях, відображає непростий шлях його життя, на якому він гірко сумував, коли бачив

зруйновану землю, понівечені людські життя і цинічно розтоптану мораль. Його життя – це тернистий шлях, як і життя його народу, який так багато вистраждав упродовж багатьох століть від окупантів, а сьогодні ще й втягнутий у війну, в якій бореться за свою землю, своє вікове право бути собою, за свободу та християнські і національні цінності.

На стелі-стовпі зображено родинний герб роду Шептицьких. З цього славного роду вийшло два Києво-Галицькі митрополити, один з яких – Атанасій Шептицький – збудував собор св. Юра. Згодом рід Шептицьких ополячився, та Митрополит Андрей повернувся до своїх коренів.

Жодне пояснення не вичерпує всього глибинного значення образності пам'ятного знака, а тим паче не варто полемізувати з тими, хто не вповні її розуміє і наводить тільки емоційні аргументи. Адже пам'ятник – це не документ, але образ. Проте, як кожний образ, завжди складається з реальних складових. Кожен із нас має право на свою інтерпретацію. Але всі лише збагатяться від того, коли відкриють для себе близькість свого Митрополита, його вклад в Книгу Буття України, пізнають монаха-василіянина, керманича українського народу, меценат, врешті, чуйного батька й учителя для всіх.

В українській духовній історії один Андрій зображений з хрестом на Київських горах, а його послідовник – на найвищій духовній горі Західної України – Святоюрській, теж з хрестом, продовжуючи місію першого апостола і свого покровителя. Ця духовна вісь повсякчас єднає Київ і Львів, тягнеться від князя Володимира до князя Данила Галицького, від генія Тараса Шевченка до будителя Галичини о. Маркіяна Шашкевича, єднає далеке біблійне минуле і сьогодення; єднає всю Україну в глибокій християнській історії, витоки якої є джерелом постання інших слов'янських народів та основою української культури.

Княже місто Львів великою мірою асоціюється з Митрополитом Андреєм, що продовжив справу князя Данила Галицького, який відновив і розбудував Галицько-Волинську державу. Святоюрська гора береже чернечий дух древніх віків, адже ще від княжих часів до 18 ст. тут був василіянський монастир. Також тут сорок три роки поспіль ніс служіння Митрополит-василіянин. І хоча він мешкав у митрополичих палатах, однак жив насправді як монах – скромно, в молитві, в єдності з Богом. Саме це і було нездоланною основою його великого натхнення до різноманітної діяльності на церковній і національній ниві.

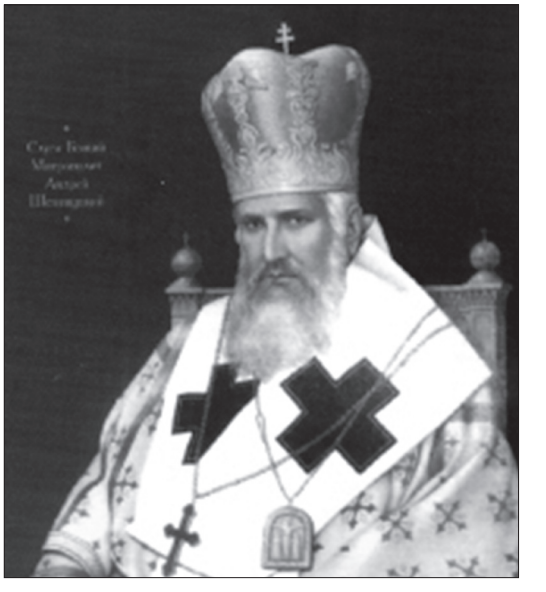

Погляд Митрополита звернений донизу, а душа піднесена вгору. Це, власне, молитовна постава, яка відповідає вченню св. Василія Великого. Габіт, підперезаний поясом, означає, що Митрополит Андрей готовий на всяке добре діло, щоб послужити. «Нехай ваш стан буде підперезаний…» (Лк. 12:35). Голова ледь похилена. Це відповідає моментові призадуми. Зрештою, дві війни, міжвоєнні жорна, втрата людських життів...

Пам'ятник виготовлений за проектом Андрія Коверка, який Митрополит бачив ще за свого життя. Тому архітектори Ігор Кузьмак та Ми-

хайло Федик взяли його за основу, не міняли, а лише пристосували до нового місця, до великої площі біля собору св. Юра. Пам'ятник виглядає сучасно, хоча виконаний ще 1932 року. Висота гранітного п'єдесталу становить 1,4 м, а висота фігури – 3,6 м. Скульптура вилита з бронзи.

Щодо облаштування площі, то вона відновлена, така, як була у довоєнний період. За радянських часів влада перекрила людям дорогу до храму. Тож тепер площі надали первісного вигляду. Вона дихає спокоєм, миром, відповідає молитовному духу. Дорога веде знизу догори. І ми наше єство підносимо знизу догори, до небес.

Настала нова історична доба, та Україна знов у кривавому герці виборює свою долю. Війна щодня пожирає її найкращих синів на Сході України. У цей трагічний час черпаємо наснагу для боротьби, для процвітання нації з тих великих фундаментів духовності і любові до Батьківщини, які заклав Митрополит Андрей в умовах бездержавності. Великою правдою лягають на серце слова Президента, що перший за роки нашої незалежності вшанував великого Митрополита: «Якби не було Андрея Шептицького, не знати, чи мали б ми незалежну Україну».

Чернеча гора в Каневі, Біла гора в Підлиссі, Ясна гора в Гошеві, Святоюрська гора у Львові. Це, власне, ціла система координат, це українські «бастіони», непорушні точки опертя, на яких вічно стоятиме Україна, подібно як Рим стоїть на своїх семи пагорбах, хоча канула в небуття імперія. Вони є не просто земним компасом, але небесним світоглядним компасом, який відкриває душу і спрямовує її до висот.

Україна вистояла завдяки великим світочам, духовним атлантам, завдяки їхній вірі, мудрості й любові. Її красою є вершини гір, а славою – люди, що сповнюють серце України скарбами служіння, нездоланної вірності, християнської любові, жертовності і надії.

Митрополит Андрей Шептицький, вилитий у бронзовому пам'ятнику біля собору св. Юра, закликає і благословляє всіх людей до подвижницької праці та християнського життя. Святкування 150-ліття від дня народження великого Митрополита є знаком Господнім для сьогодення, бо його діяльність і досі залишається важливим чинником морального і духовного оздоровлення суспільства й нації, а також є вагомим внеском у державотворення. ■

Джерело: CREDO

Брати-близнюки присвятили своє життя порятунку ненароджених дітей після шокуючої знахідки у контейнері для сміття

Все почалося 30 років тому, коли вони знайшли у сміттєвому контейнері тільця абортованих діток. Пол Шенк перед переходом у католицьку віру в 2004 р. був протестантським пастором. Разом брати Роб та Пол Шенки розпочали служіння на захист життя, відвідуючи клініки, де роздавали Біблії та літературу налаштованим на аборт жінкам, а також просили їх вибирати життя. Однак лікарі, які займалися абортами, не збиралися терпіти їх присутність на своїй території. Тому на братів подала до суду група прихильників абортів в Нью-Йорку, замкнули обох в окружних в'язницях, пізніше брати Шенки навіть відсиділи певний термін у федеральній в'язниці за свою pro-life активність.

У 2010 році Пол Шенк був висвячений в сан священика в римо-католицькій єпархії Харрисбург, штат Пенсільванія, де він керує організацією «Повага до життя». Також Пол активно виступає проти абортів по всій країні.

Пастор Роб Шенк тепер є лідером християнської організації «Віра і Вчинки» (Вашингтон, штат Колумбія), метою якої є євангелізація політиків, суддів та їх співробітників у Конгресі США. ■

Джерело: http://blagovest-info.ru

Майже півмільйона підписів зібрав лист до Папи Франциска з проханням не допускати до причастя другошлюбних

Прихильники збереження традиційного для Католицької Церкви недопущення другошлюбних до причастя зібрали майже півмільйона підписів під листом Папі Франциску. До 16 серпня на сайті, де опублікували «Синівське прохання Його Святості Папі Франциску стосовно майбутнього сім'ї», було 471 300 підписів.

Петиція була складена в консервативних католицьких колах напередодні Синоду з питань сім'ї, який відбудеться в Римі в жовтні. Автори, зокрема, просять не допускати до Таїнства Причастя розлучених католиків, що вступили в повторний шлюб, а також рішуче відкидають будь-яке послаблення позиції з одностатевих «шлюбів».

Серед тих, що підписали петицію – знані ієрархи, такі як кардинали Раймонд Лео Берк (США), Хорхе Артуро Медіна Естевес (Чилі), Янніс Пуятс (Латвія), Гауденсіо Роброн Росалес і Рікардо Хамін Відаль (Філіппіни), Алешандрі Жозе Марія душ Сантуш (Мозамбік), близько 70-ти єпископів, а також професори, дипломати, активісти руху на захист життя. ■

Джерело: CREDO

Напротехнологія — шанс на здорову дитину

Лікарі, що займаються лікуванням безпліддя, інформують: існує і розвивається діагностично-терапевтичний метод, спрямований на репродуктивне здоров'я жінки, відомий як напротехнологія (Метод натуральної прокреації). Він поєднує знання у сфері відповідального батьківства з найновішою медичною технологією.

Напротехнології дають можливість детально розпізнавати причини безпліддя й результативно їх лікувати. Метод дарує шанс на зачаття шляхом природного співжиття і народження здорової, доношеної дитини. При цьому, у взаємодії з природними репродуктивними функціями жінки, використовуються найновіші досягнення багатьох галузей медицини, у тому числі хірургії, гінекології, фармакології та андрології.

Досвід лікарів-гінекологів зі Сполучених Штатів та Ірландії доводить: напротехнології запевняють, що завдяки цьому методу можна також передбачати проблеми із плідністю, наприклад, загрозу викидня.

Пропоноване напротехнологіями спостереження за біомаркерами – природними сигналами, що надсилаються організмом жінки, – дає можливість результативно планувати сім'ю, без ризику небезпек, пов'язаних з гормональною контрацепцією. ■

Джерело: CREDO

Протестанти вибачилися за нищення ікон і статуй

Представники протестантських церковних спільнот вибачилися перед католиками за знищення ікон і статуй в епоху Реформації.

Німецькі протестанти висловили жаль, що їхні одновірці в минулому знищили багато ікон, статуй, вівтарів та літургійного оздоблення католицьких храмів під час Реформації, і склали вибачення за їхні дії.

Прихильники Реформації спершу були переконані, що релігійні об'єкти це символи забобонного ідолопоклонства, тому в першій половині XVI століття ікони і статуї Богоматері та святих, а також вітражі із зображеннями християнських подвижників було усунуто з храмів і в більшості випадків знищено.

Найбільшого розмаху боротьба зі статуями і зображеннями святих набула у Швейцарії, Англії та на півдні Німеччини. У місті Ульмі (земля Баден-Вюртемберг) у так званий Götzentag (день боротьби з ідолами) 1531 року було знищено близько 60 вівтарів і два органи в місцевих храмах.

У Женеві ініціаторами руйнування священних зображень та об'єктів були впливові протестантські теологи, зокрема Жан Кальвін. ■

Джерело: CREDO

Дівчинка до Папи: «Чому Бог дозволяє кривдити дітей?»

12-річна філіппінка Глізель Паломар запитала після аудієнції Папу Франциска: «А чому Бог, навіть якщо це не Його провина, допускає і дозволяє кривдити дітей? І чому Він так небагатьом людям допомагає?»

Глізель уже встигла скуштувати безпритульності, а коли розповідала Франціскові про свій досвід, розплакалася. «Так багато дітей занедбані батьками, і ще багато їх стають жертвами різних жахливих речей, наркотиків або проституції».

Крім дівчинки, про свої переживання розповів Юн Чура, який теж має досвід безпритульності. «Я їв те, що знаходив на смітнику. Не знав, де подітися, і шукав картонні коробки, спав на тротуарі».

Свідчення Глізелі та Юна дуже зворушили Франциска. Папа обійняв дітей і сказав: «Немає відповіді на питання, яке поставила Глізель. Вона його навіть не могла виразити словами, тільки сльозами».

«Чому діти мусять аж так страждати? Коли наше серце спроможне само себе запитати про це і заплакати – лише тоді можемо зрозуміти», сказав Франциск. ■

Джерело: CREDO

Святослав Шевчук до депутатів: «Не дайте законодавчо знищити інститут сім'ї в Україні»

Під час прощі у Зарваниці, яка відбулася 19 липня, Глава УГКЦ Блаженніший Святослав Шевчук закликав депутатів та усіх присутніх захистити сім'ю у новому проекті Конституції України.

Як відомо, з проекту нової Конституції України забрали поняття шлюбу як союзу чоловіка та жінки. Якщо за це проголосують депутати, подружжям та сім'єю можна буде теоретично називати будь-яке партнерство.

«Цей проект абсолютно ігнорує позицію релігійного суспільства України, – сказав Блаженніший Святослав, – більше того, у цьому проекті є справжні серйозні загрози інституції сім'ї як нерозривного союзу між чоловіком і жінкою. Я звертаюся до народних обранців, які тут присутні на цій прощі: Не дайте посміятися, не дайте, щоби хтось зміг знищити інститут сім'ї в Україні». ■

ДУХОВНЕ ЖИТТЯ УКРАЇНЦІВ

ПРИЙНЯТТЯ В АПОСТОЛСЬТВО МОЛИТВИ У ЛІСАБОНІ

Наш люблячий Спаситель не перестає кликати за собою нових Апостолів, які б посвятилися особливому служінню в Його святій Церкві для спасіння душ через ревну і щиру молитву, чеснотливе християнське життя за заповідями Божими, а найголовніше – заповідями любові Бога і ближнього. І такими новими апостолами є товариство Апостольства молитви.

У неділю 2 серпня 2015 р. отці-василіяни з України Віталій Попадюк, Головний редактор часопису «Місіонар», та Вінкентій Пелих, Намісник монастиря св. Онуфрія у Львові, побували на душпастирських відвідинах у Лісабоні та Кашкайші (Португалія), де разом з о. Іллею Фіголем, ЧСВВ, з Лісабону відслужили св. Літургію для українців. Під час Служби Божої відбулося урочисте прийняття нових членів до Апостольства молитви: 3 в Лісабоні (Кахній Любомира, Жабокрик Катерина, Костів Любов), і 1 в Кашкайші (Бусько Марія). Жінки із запаленими свічками, з трепетом і чистою любов'ю в серці перед Найсвятішими Тайнами читали молитву Посвяти Христовому Серцю в Апостольстві молитви. Напевно, цей момент запам'ятається їм на все життя. І, звичайно, свою посвяту нові Апостоли молитви скріпили прийняттям живого Ісуса до свого серця у Святому Причасті, відчули тоді найближчу присутність Спасителя у своїй чистій, як кришталь, душі.

Хочеться побажати новим членам Апостольства молитви у Лісабоні щедрих Божих ласк, духовної сили та мудрості в Апостольстві молитви. Від тепер вони перебуватимуть у особливій посваті та в постійній опіці Серця Христового та Непорочного Серця Марії. А через них Господь зсилатиме великі ласки для цілої Церкви, цілого світу.

Ми з о. Вінкентієм щиро вдячні нашим отцям у Лісабоні та всім українцям з Лісабону, Кашкайшу та всієї Португалії за спільну молитву та щирий теплий прийом. Будьте вірними Богові щоденно, і будьте однією справжньою родиною! Нехай Господь благословить Вас і Ваші родини! ■

о. Віталій ПОПАДЮК, ЧСВВ

У ПОРТУГАЛІЇ

ОТЦІ ВАСИЛІЯНИ В ПОРТУГАЛІЇ

Вже понад десять років присутні Отці Василіяни в Португалії, де виконують душпастирське служіння для мігрантів (заробітчан) з України. Щоб говорити про їх присутність у Португалії, не можна оминати історичного контексту, що є, мабуть, одним з ключових моментів, який проливає світло на саму історію міграції українців.

Отож, після розпаду Радянського Союзу Україна, як і інші союзні республіки, здобула незалежність. Однак процес становлення державності, який і досі триває, супроводжувався складними обставинами і великою економічною кризою, що й спричинило великий потік громадян України до Європи, зокрема Португалії, де вони з кінця 90-х років минулого століття шукали можливостей заробити хоч трохи грошей, щоб таким чином якось допомогти своїм дітям, родичам в Україні. І, звичайно, майже ніхто не сподівався на те, що буде залишатися на чужині на довший період свого життя. За свідченням багатьох, з ким вдалося поспілкуватися на цю тему, вони їхали на два-три місяці, на півроку, з метою трохи заробити ... але ці «два-три місяці» для більшості мігрантів (вже не просто заробітчан, а тих, хто творить основу нової діаспори на теренах Європи) тривають і досі.

З-поміж усіх вихідців з України за релігійною ознакою більшість – це українці, що належать до Української Греко-Католицької Церкви, хоч є багато вірян також з інших конфесій. Варто додати, що в Португалії, станом на 2012 рік, згідно з даними португальської міграційної служби, офіційно перебували понад 44 000 мігрантів з України (за неофіційними даними це число сягає майже

60 000). Вони й на сьогодні є найчисельнішою етнічною спільнотою на території Португалії після бразильців. Приблизно з цього ж року більшість українців зосереджені в Лісабоні і його околицях, а також в інших більших містах цієї країни. Крім цього, варто зазначити, що, на відміну від інших країн Європи, українці в Португалії, мабуть у своїй більшості, перебувають тут сім'ями. Це пов'язано з тим, що закони цієї країни сприяли так званому поєднанню сімей. І це, своєю чергою, також спричинилося до того, що були збережені сімейні зв'язки заробітчан.

Очевидно, що заробітчанське життя не можна назвати легким і безтурботним. Проте українці не забули своїх традицій, культури, а головне, не втратили віри в Бога, хоч і схильні до швидкої асиміляції. Але в цій ситуації Господь не залишав наших вірних. За свідченням наших парафіян, вже від початку їхнього перебування на чужині вони старалися хоча б у більші свята збиратися разом і, зрозуміло, відчували брак своєї Літургії, молитви, традицій, якими жили в Україні... Згодом більш активні, вирішили написати лист-звернення до церковної влади Португальської Католицької Церкви.

Тому першим, хто перейнявся долею українських заробітчан, тут, на краю Європи, була Католицька Церква в Португалії. Особливу увагу приділяв проблемам заробітчан-українців Патріярх Лісабону Дон Жозе да Круж Полікарпо. Саме він 2000 року, як відповідь на лист-звернення українців греко-католиків, першим звернувся до Глави УГКЦ Блаженнішого Любомира Гузара з проханням прислати українських священиків у Португалію для душпастирського служіння серед мігрантів-українців.

Отримавши листа від Патріярха Лісабону, Блаженніший Любомир звернувся до Протоархимандрита Василіянського Чину о. Діонісія Ляховича, ЧСВВ, з проханням надіслати священика-василіянина в Португалію. Мабуть, слушним буде вважати, що з цього моменту розпочинається нова сторінка в історії василіянської спільноти в Лісабоні. Та не лише нашої спільноти, але й цілого Чину та Української Греко-Католицької Церкви в Португалії. ■

ЦЕРКОВНІ СПІЛЬНОТИ УКРАЇНЦІВ У ПАТРІАРХАТІ ЛІСАБОНУ: Лісабон, Сінтра, Кашкайш, Аленкер, Калдаш да Раїнья

Отож, українська церковна громада в м. Лісабоні почала формуватись при Церкві св. Юрія 25 березня 2001 року. Спочатку всі богослужіння проходили в ній, а з 13 січня 2002 року до 11 березня 2011 року молилися в церковці, що колись належала Отцям Єзуїтам. Тепер всі недільні богослужіння знову відправляють в Церкві св. Юрія, натомість, у старій церкві звершують щоденні богослужіння. Спільнота вірних в Лісабоні є найчисельнішою громадою УГКЦ в Патріархаті, як також у Португалії.

Не лише в Лісабоні робилися спроби згуртувати українців у спільноти. Вже від початку перебування Отців Василіян у Португалії служіння Святих Літургій відбувалися, хоч і не регулярно, в різних містечках, як наприклад, Калдаш да Раїнья, куди від Водохреща 2005 року вперше прибув о. Маріо Завірський, ЧСВВ.

Однак, тільки з 2009 року священики зі столиці почали регулярно виконувати душпастирське служіння ще в чотирьох місцях, де тепер діють чотири сформовані спільноти. Так, з липня 2009 року, продовжуючи працю своїх попередників, о. Микола Ярема, ЧСВВ почав щонеділі служити в містечках Калдаш да Раїнья та Аленкер. А дещо згодом, з вересня цього ж року, отці почали регулярно, щонеділі й щосереди, служити Літургії в м. Сінтра. Також у листопаді 2009 року була заснована ще одна спільнота в м. Кашкайш.

При церкві від початку священики старалися організувати й упорядкувати духовне й культурне життя прихожан. Вже від травня 2003 року завдяки старанням о. Йосафата Коваля, ЧСВВ, почав виходити журнал «Українська Писанка». Журнал виходив раз на місяць протягом усього періоду перебування о. Йосафата в Португалії.

З 26 липня 2009 року починає виходити вісник парафії «Голос Церкви Володимирового хрещення», який стає духовною поживою для вірних і дотепер розповсюджується безкоштовно. Головним редактором видання є о. Микола Ярема, ЧСВВ. Крім цього, як в Лісабоні, так і в околицях розповсюджується журнал «Місіонар». Крім друкованих видань, існує веб-сторінка Василіянського Чину в Португалії, звідки вірні черпають всю необхідну інформацію щодо розпорядку богослужінь тощо.

У 2008 році при церкві формується театральна студія «Теотокос». Її засновниками є о. Йоан Лубів, ЧСВВ, Оксана Болюх, Ірина Петрів та інші.

Від 2009 року розпочав свою діяльність церковний хор «Подих вічності». За короткий час свого існування в репертуарі хору звучать літургійні твори українських класиків, релігій-

ні та українські народні пісні. Хористи беруть активну участь у концертах релігійного й національного характеру.

25 листопада 2009 року розпочало свою діяльність Апостольство Молитви, до якого входять понад 30 осіб. Значна кількість вірних беруть активну участь в євангелізаційних курсах школи Св. Андрія. У Кашкайші діє спільнота «Матері в молитві».

Щороку проходять тижневі великопосні реколекційні науки, а також дні духовної віднови. Кожного місяця, від березня до грудня, відбуваються прощі до санктуарію у Фатімі; крім цих, два рази в році вірні мають можливість брати участь у прощах до Люрду і Святої Землі.

При кожній спільноті, яку обслуговують оо. Василіяни, є Вівтарні дружини. Є теж Марійська дружина.

Як Капеланія, так і отці Василіяни не володіють жодними приміщеннями, тому досі всі служіння, як також різні культурно-просвітницькі заходи, проходять в приміщеннях Римо-Католицької Церкви. Не існує теж і окремого будинку для священиків; отці мешкають в приміщенні, яке є власністю Патріархату Лісабону і тимчасово надане в користування.

За офіційними статистичними даними, в межах Лісабону та його околиць проживають понад 11 тисяч українців, більшість з яких вихідці із Західної України. Однак постійно в Лісабоні участь у богослужіннях беруть 250-300 осіб, у святкові дні буває дещо більше. Винятком є Пасха, коли приходять близько 3-х тисяч, а часом і більше осіб (з урахуванням околиць ця кількість, залежно від різноманітних обставин, зростає приблизно до 4,5-5 тисяч осіб).

Протягом останніх років налагоджується активна співпраця зі школами в містах Лісабон (Lisboa), Сао Жоау ду Ешторіл (Sao Joao do Estoril), Касень (Casem).

Щороку проводять приготування дітей до першої Св. Сповіді й урочистого Св. Причастя, передшлюбні науки для наречених; відбуваються щотижневі катехитичні зустрічі з дорослими.

СТАТИСТИКА ДУШПАСТИРСЬКОГО СЛУЖІННЯ ОТЦІВ ВАСИЛІЯН У ПАТРІАРХАТІ ЛІСАБОНУ СТАНОМ НА 10 ТРАВНЯ 2015 РОКУ БОЖОГО

КАПЕЛАНІЯ УГКЦ В ПАТРІАРХАТІ ЛІСАБОНУ					
	Лісабон	Сінтра	Кашкайш	Калдаш да Раїнья	Аленкер
Назва храму	***Різдва Пресвятої Богородиці***	***Святого Мартина***	***Nossa Senhora dos Navegantes***	***Nossa Senhora de Pópulo***	***Igreja do Espírito Santo***
Веб-сайт парафії	***http://osbm.pt/***				
Загальна кількість вірних, що беруть участь в недільній Літургії	**250-300**	**80-120**	**60-90**	**30-45**	**15-25**
Кількість Святих Літургій протягом тижня	**6**	**2**	**2**	**1**	**1**
Середній вік прихожан	**≈ 28 років**				
Кількість шкіл, з якими налагоджена співпраця	**1**	**1**	**1**	**---**	**---**
Кількість дітей, які готуються до першої Сповіді (щороку)	**10-17**				
Харитативне служіння	Опіка над сиротами; допомога пораненим військовим в Україні; допомога потребуючим				
Кількість уділених Таїнств Хрещення й Миропомазання	**467**	**32**	**12**	**20**	**7**
Кількість уділених Таїнств Подружжя	**68 (в т. ч. 3 на Asores)**	**3**	**1**	**4**	**3**

З Літопису Василіянського Чину в Португалії
о. Бернард ПІДГІРНИЙ, ЧСВВ

100-ЛІТНІЙ ЮВІЛЕЙ О. ДОРОТЕЯ ШИМЧІЯ, ЧСВВ

Підготував о. Єронім ГРІМ, ЧСВВ

Небувалий ювілей 100-річчя одного з ієромонахів відзначатиме незабаром Василіянський Чин. Останній раз такий ювілей із василіян ще 18 липня 1984 р. святкував бл. п. о. Мирон Кривуцький з Канадійської провінції. Тепер же до такого віку досягнув о. Доротей Шимчій, ЧСВВ ієромонах Хресто-Воздвиженського монастиря в м. Бучач на Тернопільщині.

Отець Доротей Дмитро Шимчій – це заслужений василіянський священик, який майже все своє молоде священиче життя працював у Бразилії і Аргентині, впродовж кількох років у Римі, де був духівником Папської колегії св. Йосафата, а на схилі літ повернувся на Батьківщину, де протягом 23-х років передавав свій досвід молодому поколінню в Івано-Франківській духовній семінарії та в Бучачі у колегіумі св. Йосафата.

Брати-студенти з Бучаччини на студіях в Добромилі, 1930-ті рр.
Сидить: Єронім Юриста; стоять зліва направо: Інокентій Лотоцький, **Доротей Шимчій,** Тарсикій Іванишин.

Народився отець Ювілят ще за Австро-Угорщини – 16 вересня 1915 року в селі Старі Петликівці тодішнього Бучацького повіту на Тернопіллі. Батьки його Сильвестр Шимчій та Євдокія з роду Остапишин виховали трьох синів – Василя, Андрія і Дмитра (о. Доротея) і дочку Ганну. Навчався Дмитро Шимчій спочатку в сільській школі, а в 1928 р. за рекомендацією сільського пароха о. Володимира Гука пішов навчатись до Місійного Інституту ім. св. Йосафата в Бучачі, по закінченні якого, так як і багато його однокласників з Інституту, присвятив себе служінню людям і Господу Богові в монашому стані у Василіянському Чині. 30 серпня 1932 р. він вступив до Крехівського новіціяту під провід мудрого магістра і направду святого монаха о. Павла Теодоровича. 1 березня 1933 р. на облечинах в монаший василіянський габіт він отримав нове ім'я – Доротей – на честь священномученика Доротея, єпископа Тирського (255-362), який загинув мученицькою смертю за часів імператора Юліяна Відступника в місті Уд (сучасне місто Варна в Болгарії), день спогадування 18 червня. По складенні перших обітів (15 квітня 1934 р.) брат До-

ротей навчався три роки на т. зв. схоластикаті в Добромилі 1934-1937 рр. (тут 8 серпня 1937 р. він склав вічні обіти), потім вивчав філософію Кристинопільському монастирі 1937-1939 р., а 1 вересня 1939 р. розпочав студіювати богослов'я у Лаврові, де його застала Друга світова війна. За таких складних і непевних обставин, аби зберегти молодше покоління і виховати нових священиків, керівництво провінції вирішило переправити всіх братів студентів з Лаврова (їх тоді було понад 20 осіб) до семінарії в місті Оломоуц в Чехії, де під проводом своїх же василіянських професорів вони вивчали богословські предмети з жовтня 1939 до січня 1941 р. Коли німці закрили семінарію в Оломоуц, всі студенти-василіяни переїхали до Праги, де продовжили навчання в Карловому університеті.

В Празі 14 травня 1942 р. на ієродиякона Доротея Шимчія і сімох його товаришів зійшла «Божественна благодать» – священичі свячення їм уділив Преосвященний Миколай Дудаш, ЧСВВ, єпископ Гайдудорозької єпархії в Угорщині. В травні 1943 р., після кількох місяців примусових робіт при будівництві енергорозподільника для вугільних шахт в Моравській Остраві (Чехія), до яких василіянських студентів і молодих священиків примусила німецька окупаційна влада, о. Доротей повернувся до Галичини, а 15 липня того ж року відслужив свою першу Божественну Літургію в рідних Старих Петликівцях. Потім була праця в Кристинополі у державній гімназії, де він був катехитом і у Великих Мостах як адміністратор парафії, одночасно був професором катехитики для василіянських студентів у Святоюрському монастирі в Кристинополі. Наприкінці 1946 р. разом із оо. Методієм Ничкою, Панкратієм Нюнькою і Петром Бальцаром, він виїхав через Словаччину на Захід, а після отримання паспортів – ще далі за океан, до далекої Бразилії.

Мабуть, найважчим у «новому світі» для о. Доротея був перший рік, тоді його призначили до резиденції в містечку Пітанґа, з якої мав обслуговувати віддалені душпастирські осередки в

колоніях, розкиданих на віддалі багатьох кілометрів одна від одної і від резиденції. Такі відвідини о. Доротей здійснював верхи на коні, а одна така подорож могла тривати не раз і цілий місяць. Пізніше о. Шимчій опише про початки своєї праці в книзі «Перший мій рік у Бразилії» (Прудентопіль, Бразилія, 1983). Згодом був монастир в Ірасемі (1948 р.), де крім душпастирських обов'язків о. Доротей викладав риторику й українську мову братам-студентам. В 1949-1954 рр. він був директором Малої семінарії ім. св. Йосифа в місті Прудентопіль, а з лютого 1954 р. до січня 1961 р. був магістром новіціяту в Іваї (тоді теж в 1954-1959 рр. був ігуменом). В тому періоді коротко був також редактором Українського «Місіонаря» в Бразилії і в 1953-1959 рр. за протоігуменства о. Йосафата Роґи, ЧСВВ, виконував уряд консультора провінції. З 1961 по 1964 рр. о. Доротей був магістром новиків у Апостолес (Аргентина), потім наступні роки (1964-1969) працював серед українських переселенців спочатку там само – в Апостолес, а згодом Посадас, доїжджав і до Парагваю, аби й там духовно підтримати українців греко-католиків. В 1970-1979 рр. о. Доротей Шимчій був протоігуменом віце-провінції Непорочного Зачаття Пресвятої Богородиці в Аргентині і як протоігумен був делегатом на Генеральну капітулу Василіянського Чину в 1976 р. По завершенні протоігуменського мандату душпастирював у Обері та Буенос-Айресі. Всюди, де бував, о. Доротей ревно проповід-

ував Боже Слово, провадив церковні товариства Апостольства Молитви і Марійської Дружини, давав місії і реколекції.

В 1985 р. о. Доротея призначено до Рима духівником української колегії св. Йосафата і це служіння він виконував аж до 1992 р. Після отримання Україною Незалежності в 1991 р. о. Шимчій вперше за понад сорок років відвідав свою родину на Батьківщині. 10 травня 1992 р. о. Доротей Шимчій остаточно попрощався із монашою братією в Римській обителі і вирушив в родинні сторони. Тут його чекало велике поле виховничої праці. З 1992 і впродовж наступних семи років він викладав аскетику і був духівником в Івано-Франківській духовній семінарії. А потім і аж до сьогодні – в Бучачі, там, де він вперше приглядався до монашого способу життя і де вперше відчув Божий поклик «Іди за Мною!». Там, у Бучачі, прикладом свого життя, мудрими порадами як духівник і сповідник, о. Доротей вже понад п'ятнадцять років потягає молодих студентів Колегіуму до кращого і вищого життя з Богом.

За свої 73 роки священичого служіння о. Доротей виховав кілька генерацій василіян, видав близько двадцяти книг реколекційних наук, повчань і розважань, а про кількість виголошених проповідей, реколекцій і конференцій, уділених Святих Тайн Хрещення, Миропомазання, Покаяння, Євхаристії і Подружжя, мабуть, може розказати сам о. Доротей – в його 100 років Господь Бог надалі підтримує його при ясному розумі і добрій пам'яті, а в його особистому архіві є величезний масив рукописних щоденникових записів, до яких він завжди може підглянути.

«Я дякую Творцеві, що дав мені силу, енергію і своє благословення… Надіюся на Божу нагороду, і не чекаю якоїсь земної заплати… Я лиш прошу у Господа сили, щоб щасливо закінчити це своє мізерне життя…» – такі слова десять років тому написав у своєму ювілейному буклеті о. Доротей. Хай Господь його благословить! ■

Редколегія «Місіонаря» щиро вітає Вас, о. Доротею, з великим ювілеєм! Ваше життя – це Божий дар для цілого Василіянського Чину та всієї Христової Церкви. Ви добре орудуєте цим дорогим Божим талантом, щоденно посвячуючись монашому служінню для спасіння людських душ. З цієї нагоди ми складаємо Вам щиросердечні побажання словами нашого Спасителя: «Так нехай світить перед людьми ваше світло, щоб вони, бачивши ваші добрі вчинки, прославляли вашого Отця, що на небі» (Мт. 5:16). Нехай Господь Вас щедро благословить і огорне своєю батьківською любов'ю!

ТРИГІРСЬКИЙ СВЯТО-ПРЕОБРАЖЕНСЬКИЙ ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР

Володимир ГІЩИНСЬКИЙ,
викладач Борщівського агротехнічного коледжу

Тригірська чернеча обитель продовж віків є найдавнішою і найбільш шанованою духовною святинею східної Волині. Мальовнича краса тригірських ландшафтів й багатство природи сприяли тому, що перші ченці, ймовірно, поселились тут ще в часи, коли світло Христової віри тільки-но осяяло українські землі.

Тригірською її названо тому, що монастир заснували в давнину ченці-пустельники на одній із трьох гранітних гір з багатьма печерами, які й служили їм на перших порах за житло. Хто був засновником святої печерної обителі в Тригір'ї? Оскільки історичні джерела, на превеликий жаль, відсутні, ми можемо лише припустити, що печерний монастир в Тригір'ї був заснували вихідці з Києво-Печерської обителі або іноки печерних обителей-скитів західної Волині чи Галичини.

Загальновідома думка, що чимало ченців із зруйнованого батиєвою ордою Києва, полишивши сплюндровані ворогом монастирі, пішли на захід і дійшли до Почаєва та Зарваниці. Їх шлях, ймовірно, мав би пролягати через Тригір'я. Можливо, саме тут, у відомій їм давно печерній чернечій обителі, чимало київських монахів знайшли порятунок і захист. А можливо, заснували її ще ченці–анахорети із західної Волині чи Галичини, куди християнство прийшло завдяки тривалій і наполегливій місійній праці послідовників св. Кирила та Методія, які понесли з часом правду Христової віри у київську сторону.

Спочатку монастир був пустельним. На вцілілому обривку давнього монастирського синодику Тригірського монастиря записано: «Сей монастирь Тригорский в первых наречен быть Пустинский…» Основним покликанням ченців-анахоретів Тригірської пустельної обителі був суворий аскетизм у побуті, життя в окремих печерах-келіях, спілкування зі своїми осілими тут братами лише молитовно. Першою монастирською спорудою була невеличка капличка.

Письмові джерела, датовані 1600 р., та обґрунтовані твердження багатьох дослідників чернечої минувшини дають можливість переконливо зазначити, що першим відомим фундатором Тригірської обителі у 1583 р. був князь Володимир Ольгердович з роду Олельковичів, який володів Житомиром і Овручем. Перший відомий фундушовий документ, який зберігся і стосується Тригірського монастиря, датований 12 січня 1613 р., даний «Церкві Тригірській» власниками Троянівського маєтку, Миколою та Федором, синами українського магната Олександра Воронича. Саме завдяки їм з часом в Тригір'ї монахи з дерева побудували церкву, звели монастирські келії, спільну трапезну, господарські будівлі. Як свідчить дарчий запис давньою українською мовою на збереженій рукописній Тригірській Євангелії, перша монастирська церква була збудована в ім'я Св. Трійці: «…сія книга Євангелія повчальна зложена і передана церкві Божій св. Трійці в обитель Тригірську…» Це святе Євангеліє, як вважають відомі дослідники волинської минувшини, було спеціально написане для тригірської обителі котримось з її ченців або й самим ігуменом.

Завдяки значним та численним новим фундушам українських шляхетських родин обитель розбудовується, монастирський храм наповнюється іконами, богослужбовими книгами, церковною утварю. Чимало документальних джерел засвідчують, що в першій половині XVI ст. тригірська обитель досягає значного розквіту, значна кількість монахів перебуває тут у великому смиренні й строгому чернечому житті. Зокрема митрополит Київський Петро Могила у своєму знаменитому трактаті «Літос альбо Камінь» (1644 р.)

зазначає, що в Тригірському монастирі на той час проживало до 80 ченців.

Восени 1651 р. монастир зазнав повного погрому. Його спалили німецькі найманці, які воювали в складі польського війська, за активну пітримку монахами тригірської обителі національно-визвольної боротьби під проводом Б. Хмельницького. Монастирське майно пограбовано. Всі давні монастирські документи, фундушеві акти були знищені. Сам монастир перетворено на купу руїн. На місці зруйнованої церкви, відповідно до заповіту Миколи Воронича і на його кошти, на 5 липня 1685 р. було споруджено на кам'яному фундаменті трибанну дерев'яну церкву «довжиною 26 ліктів, шириною 13». Новозбудований храм посвячений в ім'я Преображення Господнього. Зубожіння родини Вороничів, численні активні та нахабні спроби польських магнатів заволодіти монастирською власністю призвели до того, що монастирське господарство зазнало значного упадку.

Свого розквіту Тригірський монастир знову набув в час коли обитель перебувала в складі Чину св. Василія Великого, його Руської Провінції Покрови Матері Божої. Монастир включений до Чину у 1739 р. Василіянський період Тригірського монастиря тривав протягом 1723-1839 рр. Першим ігуменом Тригірської василіянської обителі 25 січня 1723 р. став Гедеон Кузьмінський.

Протягом всього часу існування Тригірської василіянської обителі вона неодноразово зазнавали нападів різних магнатів на монастирскі угіддя: їх слуги вирубували ліс, толочили посіви, захопили млин, частими були насильства та грабежі. Все це негативно вібдбилося на становищі монастиря. В другій половині 40-х рр. XVIII ст. Тригірський монастир був приписаний до сусідньої з ним Білилівської василіянської обителі св. Юра, бо сам не міг утримувати й 6 ченців. Але незважаючи на спроби будь-що, завдавши матеріальної шкоди, привести монастир до упадку, обитель розвивається і розбудовується. І уже на 1797 р. в тригірському монастирі перебувало 16 монахів, а в 1798 р. їх було вже 18. Вони були вихідцями із різних місцевостей Волині, Поділля, Галичини та Наддніпрянської України. Монастир зараховують до місійних осередків Руської Провінції Чину.

Старанням ігуменів Євгенія Крулекевича, Даниїла Хмелевича та Андріана Шубовича за проектом Йогана Шнайдера протягом 1780 – 1782 рр. на кошти власне монастиря та добродіїв споруджено монастирський двоповерховий кам'яний будинок. В 1792 р. на давньому монастирському цвинтарі споруджено однокупольну дерев'яну малу церкву в ім'я Богородиці – Всіх Скорбящих Радості. Дещо пізніше на горі напроти монастирських споруд побудовано другу монастирську цвинтарну дерев'яну церкву в ім'я Великомучениці Варвари. Обидві церкви були однопрестольні із іконостасами столярної роботи.

Ігуменами Тригірської василіянської обителі протягом всього часу її існування були Гедеон Кузьмінський, Єлисей Ульяшевич, Натанаїл Малевич, Методій Валявський, Іеронім Островський, Модест Слівінський, Самуїл Юркевич, Георгій Губицький, Іоан Левицький, Іосиф Скотинський, Боніфатій Кровницький, Іосаф Пржевознякевич, Лонгвин Василевич, Донат Євлашевич, Євгеній Крулекевич, Даниїл Хмелевич, Андріан Шубович, Василій Роговський, Харитон Парницький, Валерій Чегулевич, Паїсій Лесієвич, Ювеналій Сновидецький, Гедеон Дунаєвський, Григорій Зеленецький, Петро Трусієвич, Іосаф Кисилевич, Юліан Михалевський, Анатолій Поплавський, Варлаам Яскульський, Леонтій Скибовський. Тільки окремі ігумени були вихованцями власне Тригірського монастиря. Багато із тригірських ігуменів стали консульторами Руської Провінції чи займали інші важливі посади в Чині, зокрема Боніфатій Кровницький, Андріан Шубович, Донат Євлашевич, Василій Роговський, Юліан Михалевський, Леонтій Скибовський.

Тригірська василіянська обитель була тісно повя'зана із західною Волинню, Галичиною та Поділлям. Тут часто ігуменами монастиря були вихідці (ігумени, місіонери-проповідники, викладачі василіянських навчальних закладів) із волинських, галицьких та подільських василіянських монастирів, зокрема Почаєвського, Лаврівського, Кристинопільського, Кам'янець-Подільського, Деревнянського, Загаєцького, Кременецького, Білилівського, Любарського, Колодяженського, Коржовецького.

При монастирі була велика бібліотека – 140 книг на українській, польській, латинській мовах. Це були насамперед різного роду релігійно-церковні книги – богослужбові, богословські; були тут і книги з філософії, історії Церкви, природознавства, а також чимало різноманітних збірників, життєписів святих. Необхідно також зауважити, що серед них знаходилося багато рідкісних і цінних книг, зокрема рукописних. За місцем видання книги з цієї бібліотеки можна розподілити так: більшість із них – видання Києво-Печерської, Почаївської, Львівської друкарень. В бібліотеці зберігалося також чимало документів із Почаївського, Канівського, Зимненського, Білостоцького, Маньківського, Уманського та багатьох інших монастирів.

Відомо, що василіяни тригірської обителі надавали духовну обслугу жителям навколішніх сіл, правлячи Служби Божі в приходських сільських церквах.

В 1766 р. василіяни завели в тригірському монастирі школу богослов'я для своїх клириків та кандидатів на світських священиків. А в 1796 р., щоб не допустити ліквідації царською владою своєї обителі, тригірські василіяни відкрили монастирську народну школу, яка мала два розряди: початковий (нижчий) і середній. Навчання для дітей, що походили із заможних родин, було платним, а бідні діти навчалися за кошти монастиря (так звані фундушеві учні).

Монастир володів великими земельними наділами та доволі солідним капіталом – до мільйона польських злотих, що давало можливість монахам вести обширне господарство – мати бровар (винокурню), водяний млин, забезпечувати себе продуктами харчування, а лишки продавати, вести велику пасіку, кузню, рудню, утримувати необхідне для потреб господарства число коней, волів, корів та іншої живності, надавати благодійну допомогу потребуючим.

Із 1777 р. монахи утримували своїм коштом невеличкий шпиталь-притулок із відповідною прислугою для хворих, немічних, калік (на 6 осіб). Окрім того, обитель утримувала своїм коштом декілька учнів-сиріт із числа дітей священиків, які одержували від монастиря одежу та їжу. Монастир надавав милостиню зубожілим прочанам, давав їм притулок та їжу, всіляко підтримував жителів навколишніх сіл у неврожайні роки.

Великою святинею Свято-Преображенської обителі в Тригір'ї була чудотворна ікона Божої Матері (Одигітрії), походження якої невідоме.

Все це виділяло Тригірську василіянську обитель серед інших монастирів східної Волині.

Тригірський Свято-Преображенський василіянський монастир офіційно припинив своє існування весною 1839 р. Монастир, старанням архієпископа Литовського Йосифа Семашка, який люто ненавидів василіян та старався всіма засобами знищити Чин, було перетворено на монастирську тюрму для найбільш непокірних «упорствующих», впертих василіян, які відмовилися перейти на московське православ'я. Такими «твердими» василіянами Тригірської обителі-в'язниці були ієромонахи В. Копецький, А. Седлецький, Ф. Мичевич, І. Кловадський, Ф. Лісовський, А. Волоневич, ієродиякон А. Трофимович. Взагалі-то василіянським монастир був аж до 16 січня 1841 р., коли його покинув останній непокорений василіянин цієї обителі о. Венедикт Копецький, якого було відправлено в Курську в'язницю-монастир для василіян. ■

ДЕ СТУПАВ СИН БОЖИЙ...

Тарас ЛЕХМАН, журналіст

Отець Порфирій Шумило, який служить у монастирі в Івано-Франківську, виступив у новому, «несподіваному» для багатьох мирян,що його добре знають, амплуа – автора-мандрівника, видав книгу «40 днів стежками Святої Землі» (Івано-Франківськ, 2015. – 104 с.).

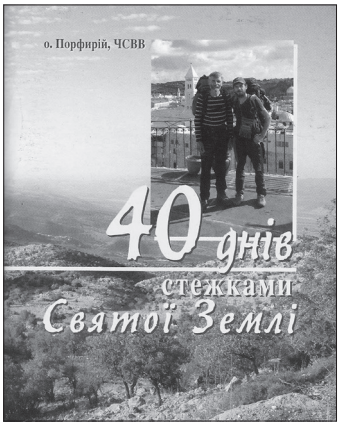

«Бажання потрапити на Святу Землю, – зізнається у передмові автор, – я мав ще в семінарії, а бажання пішки пройти Землею Біблії з'явилося вже вісім-десять років тому». І тільки у вересні-жовтні 2014 року у нього виникла така нагода. Маршрут пролягав т. зв. «Стежкою Ізраїля» (960 км), яка тягнеться з півночі, від Дана, на південь, до Ейлота. Шлях здебільшого був подоланий пішки. До речі, цей вид мандрівок в ізраїльтян дуже поширений.

Подорож о. Порфирій здійснив із заповзятливим мандрівником, який добре розуміється на такому екстримі (знай, кого береш у дорогу!), паном Юрком. На жаль, автор не назвав у своїй книзі його прізвища. Сонце, пустеля, то сухий вітер, то солоний подих моря, ночівля у наметі, швидкий обід… Це аж ніяк не дошкуляло мандрівникам, навіть додавало снаги, адже ступаєш по Святій Землі, де ступав Син Божий…

Сама книга – оригінальні щоденникові нотатки (враження від побаченого, почутого), роздуми, цитати зі Святого Письма. Але вони далеко не особисті, приватні, а адресовані широкому загалу. Ось, приміром, що нам подає сторінка подорожнього щоденника, яка датується 26 вересня: «Кожен день символічно з чимось поєднаний. Наприклад, у день Різдва Пречистої Діви Марії ми прилетіли в Святу Землю й оселилися у Її місті, де сталось Благовіщення і почалось наше безпосереднє спасіння. У вівторок, 23 вересня, ми відвідали Кану Галилейську, де Ісус на весіллі перетворив воду на вино. Вівторок – якраз біблійний день весіль.

Сьогодні, в переддень Воздвиження Чесного Животворящого Хреста, ми молились на Голготі і разом з різними конфесіями брали участь у молитві в храмі Воскресіння. А найбільший знак – сходження в Рош-а-Шана (Новий рік) у Єрусалим».

Є тут і записи про зустрічі з цікавими людьми, розповіді про Святі місця, краєзнавчі деталі, описи маршрутів. Складається враження, що о. Порфирій виступає перед читачем у ролі гіда, обізнаного співрозмовника. Безперечно, автор ретельно готувався до поїздки, вивчав про ці місця весь доступний інформаційний матеріал. Та основна частина тексту книги – духовне спілкування зі святинами, молитовне спілкування з Богом, постійне відчуття Його присутності, що передається читачеві.

У своєму останньому записі (1 листопада), зробленому вже в Бориспільському аеропорту, після прильоту з Тель-Авіва, душпастир наводить резюме: «Україна з висоти польоту порівняно зі Святою Землею дуже темна, а коли зійшли на землю, ще й холодна. Надворі листопад. У нашу Батьківщину треба внести багато світла, щоб воно підняло її з глибокого мороку й вона стала легкою і чистою духовно. Маємо велику надію і віримо, що Україна на дорозі до світла».

Кажуть: «Краще раз побачити, ніж сто разів почути чи прочитати». Тож видання ілюстроване багатьма фотографіями. ■

ІСУСЕ, ЯКИЙ ТИ ДОБРИЙ...

Ярослав Іван НОГАЛЬ

Вадим і Сергій не були друзями в повному розумінні цього слова, але вони були єдиними синами своїх батьків, яких в народі називали «мажорами» і які, фактично, стояли понад законом і жили зовсім відмінним від простих смертних життям. Цим життям, швидко пізнавши всі його переваги і принади, жили тепер і хлопці, для яких питання моралі, як і для їх батьків, були чужими й непотрібними. Для залагодження будь-яких своїх справ і забаганок своїх дітей, вони, залежно від посад і зв'язків з сильними світу цього, ігнорували всякі закони і норми поведінки, які були писані ніби й не для них, а тихо, без усякого афішування, кулуарно все вирішували. Свої мільйонні статки, безсоромно і безкарно награбовані з державного бюджету на всіх рівнях та одержані як хабарі, зберігали в надійних закордонних банках. Їхню злодійську сутність не могли приховати ні державні посади, ні мундири вищих службовців, ні запаморочливі вілли, авто та інші земні скарби, які вони собі назбирали, ніби збиралися прожити на цій грішній землі не десятки, а сотні років. Друзі швидко зрозуміли, що вони не такі, як інші їх однолітки. І хоча їм було лише по сімнадцять років, вони вже чітко знали, що їх місце в цьому світі визначається посадами і гаманцями своїх батьків. Тому і поводилися відповідно.

В той день хлопці, екіпіровані, як гонщики на змаганнях, гасали на своїх «крутих» мотоциклах вулицями міста, часто створюючи аварійні ситуації, але зовсім не переймались цим: батьки в будь-якому випадку «відмажуть»! Коли їм це набридло, зайшли в кафе при престижному клубі перекусити і випити чогось енергетичного. Розмова в них зайшла про своїх «залізних коней» і закінчилась суперечкою, чий мотоцикл кращий. Щоб виявити це, друзі домовились проїхати на швидкість з одного кінця міста в інший,

почавши гонку разом і закінчити її в домовленому місці, вибираючи маршрут на свій розсуд, але обов'язково через центр міста.

…Сергій вже був недалеко від центру, і дорога, вимощена гладенькою бруківкою, йшла пологим схилом. Почав накрапати дощ, який швидко зволожив бруківку. Сергій наздогнав тролейбус, який повільно сунув попереду. Назустріч неквапно їхав ще один тролейбус, а за ним декілька маршруток і машин. Не лишалося місця, щоб протиснутися між ними. Сергія охопило роздратування. Нарешті, вибравши момент, він різко дав газ, швидко обігнав цей надокучливий тролейбус і – о лихо! – побачив, як з парку висипав на дорогу гурт малечі, які по двоє, розтягнувшись, переходили її «зеброю». Спереду і ззаду малюків супроводжували молоденькі вихователькі. Ця маленька колона трохи розтягнулася і посередині утворився розрив, в якому йшли, тримаючись за руки, хлопчик і дівчинка, хлопчик дещо випереджав дівчинку і тягнув її за собою. Машини справа і зліва зупинились і покірно чекали, поки малюки перейдуть дорогу. Сергій автоматично з силою притиснув ручку гальм до керма, але було вже запізно. Швидкість, яку він надав мотоциклу під час обгону, відстань від переходу, а також мокра і слизька бруківка, не давали ніякого шансу на те, що він зуміє зупинити мотоцикл чи бодай хоч трохи сповільнити його. Дівчинка, голова якої була повернута в бік мотоцикліста, зробила вільною рукою рух, ніби бажаючи захиститись від летючого на неї мотоцикла. Але вона встигла підняти її лише на декілька сантиметрів. Ревуча «Хонда» правою частиною керма вдарила дівчинку в голову, а заднє колесо відкинуло хлопчика на декілька метрів і той, ще й вдарившись об зупинений автомобіль, впав на брук. Злетів з сідла і Сергій, він вдарився головою до колеса маршрутки, яка стояла метрів за п'ятнадцять від місця аварії.

Все сталося за якісь лічені долі секунди. Люди, які бачили це, – водії, пасажири, перехожі – дивилися на збитих малюків із зойками жаху. Сергій, оглушений ударом, але живий і без видимих пошкоджень, бо всі частини його тіла були надійно захищені, піднявся і, тримаючись за автобус, скинув шолом. Коли побачив наслідки свого наїзду на дітей, його губи скривились від переляку, руки й все тіло затремтіли. Він стояв у своєму шкіряному костюмі гонщика та не міг відвести погляду від цього страхітливого видовища і лише нервово перебирав руками шолом. Деякі свідки трагедії, що не піддались загальному заціпенінню, підбігли до дітей. Серед них, на щастя, якщо це слово взагалі підходило для такої ситуації, був і лікар-хірург з лікарні швидкої допомоги. Одного його погляду на дівчинку було досить, щоб визначити, що рана на її голові була несумісна з життям. Він підбіг до хлопчика, який був непритомний, але дихав. Лікар миттю витяг з кишені телефон і викликав швидку, але не зі своєї лікарні, а реанімобіль з приватної клініки, який мав примчати швидше, а хвилини і навіть секунди в такій ситуації могли бути вирішальними. Лише потім він викликав машину з лікарні. Відтак зняв з себе куртку і легенько підсунув її під голову малого. Біля нього стояли, зойкаючи і плачучи, вихователькі та інші свідки, що обступили місце падіння.

– Перестаньте скиглити і йдіть до дітей, – різко наказав лікар вихователькам. Ті одразу послухались.

За декілька хвилин залунала сирена швидкої, і майже одночасно під'їхала машина ДАІ, яку викликав хтось із водіїв. Це, можливо, і врятувало Сергія, бо серед свідків наїзду вже було чути рішучі заклики вчинити над винним самосуд.

Хлопчика в реанімобілі швидко повезли в клініку, а дівчинку в кареті швидкої – в морг при лікарні…

Через декілька хвилин після наїзду Сергія повезли в машині ДАІ в райвідділок, а ще через три хвилини головного прокурора міста, батька Сергія, повідомили про цю подію.

«Доїздився, паршивець», – зі злістю подумав він. Його емоції стосувалися не збитих дітей, а того, що фігурантом аварії став саме його нащадок. Та зараз треба було зробити все можливе, щоб зам'яти справу, а потім і взагалі тихо її закрити. Він швидко зв'язався з начальниками обласної ДАІ та міської міліції і розповів їм про те, що сталося.

– Я вже знаю, – відповів головний даішник. – Не хвилюйтеся, Костянтине Макаровичу, зробимо все, що можливо.

А можливості в колег на той час були справді величезні.

Головний міліціонер після почутого, недовго роздумуючи, сказав, що призначить керівником слідчої групи майора Лаврова, свого перевіреного підручного, а той зробить все, щоб цей інцидент ніяк не вплинув на майбутню долю сина прокурора. І майор, на плечах якого невдовзі після закінчення справи красувалися погони підполковника, як завжди, не підвів. Сергія в той же день було звільнено з-під варти на підписку про невиїзд.

У висновках слідчої групи, від яких навіть у юристів-початківців очі полізли б на лоба, зокрема говорилося, що збиті діти самі вибігли на декілька метрів за межі розмітки «зебри», яка і так була стерта і ледве проглядалася на бруківці, а гальмівний шлях мотоцикла закінчився б саме перед нею. На закритому судовому засіданні суддя, який наступну відпустку провів з сім'єю на Канарах (це місце, чомусь, було особливо престижним), повністю виправдав Сергія і закрив справу. Батько відвіз його на недавно збудовану заміську віллу і наказав наступні декілька тижнів і носа з неї не показувати.

Сергій, в якого не було сумнівів щодо майбутнього щасливого завершення його справи, закінчив цей «невдалий» для себе день грою на комп'ютері, яка відвернула його від спогадів про вбивство і каліцтво дітей.

Місцеві радіо, телебачення та преса не оминули увагою цей трагічний наїзд, але дістатися до міліцейського начальства, прокурорів та суддів, які би прокоментували його, було нереально, і невдовзі про випадок почали забувати, крім, звичайно, батьків нещасних дітей.

Дівчинку поховали на міському цвинтарі. На її свіжу могилку, завжди вкритою живими весняними квітами, щодня приходили безутішні батьки. Доля хлопчика, можливо, була ще гіршою від долі дівчинки. В нього був перелом хребта, і його паралізувало. Крім того, ліве око було пошкоджено, і всі зусилля лікарів з його рятування закінчились на десяти відсотках зору. Грошей, якими «обдарували» хлопчика батьки винуватця трагедії, вистачило на купівлю інвалідного візка і на місяць витрат на лікування.

Друзі Сергія, які, як і він, не дуже переймалися тією подією, щодня відвідували його на віллі, допомагаючи забути про наїзд і згадали про нього тільки раз, та й то звинувативши у всьому роззяв-вихователь, яких вже звільнили з роботи і які мають бути вдячними, що їх взагалі не посадили. Все це, разом з антидепресантами, курс яких порадив прийняти сімейний лікар, дуже швидко стерло з його пам'яті картини трагедії.

Та на дев'ятий день після тої злощасної гонки, коли пізно вночі Сергій пішов спати, він знову пережив все страхіття того, що сталося в той день на мокрому переході. Йому приснився сон, який знову воскресив у видінні всі деталі наїзду. Все прокручувалось у нього перед очима, ніби в якійсь сповільненій зйомці: дівчинка, яка піднімає руку, щоб захиститися, ручка керма, яка б'є її в перенісся, хлопчик, політ якого зупинив автомобіль… А далі не було видно нічого, крім цих двох непорушно розпростертих на бруківці дитячих тіл. Він дивився на них і не міг поворухнути ні ногами, ні руками, а на нього повільно текли два струмки крові, які, з'єднавшись перед ним, повільно затоплювали його, а він, заціпенілий, з жахом побачив її вже на своїх руках. Хотів закричати,

але з його горла виривався лише важкий стогін.

Видіння щезло, і він розплющив очі. Біля нього стояла перелякана мати, а батько з силою тряс його за плечі. З плачем Сергій кинувся на груди матері, яка, як могла, намагалась його заспокоїти. Нарешті, істерика припинилася і хлопець сів на ліжко, сумно дивлячись на килимок перед собою.

– Сергійку, люба моя дитино, заспокойся, ти ні в чому не винен, – гладячи його по голові, з болем говорила мати.

– Візьми себе в руки, не можна ж так…, – казав стривожений батько.

Сергій пішов у ванну і, лишивши двері відкритими, бо боявся залишитись на самоті, довго стояв під прохолодним душем, намагаючись відігнати від себе це страшне видіння, яке й досі маячіло перед очима. Потім передзвонив своїм друзям, просячи їх якомога швидше приїхати до нього. На сніданок він випив тільки кави. Мати, поки не почали з'їжджатися юнаки, ні на крок не відходила від нього.

Побачивши знайомі усміхнені обличчя, він почав потрохи відходити і забувати про страхітливі нічні образи. Хлопці привезли з собою декілька пляшок пива і, щоб не побачила мати, потрохи попивали його.

– Не розкисай, Сергію, через пару днів поїдемо в гори, розслабимось, погуляємо, – бадьорим тоном говорив Вадим.

– Батько поки що не дозволяє виходити з дому.

– Батька ми вмовимо, а якщо ні, то вивеземо тебе в багажнику автомобіля.

Всі засміялись. Так, з жартами і сміхом, минув цей день. Коли вже добре стемніло, мама Сергія випровадила гостей з дому, сказавши, що йому треба добре відпочити і, давши синові заспокійливе, вклала в ліжко. Та жах нічних кошмарів тільки починався. Під ранок Сергієві знову наснились картини того, що сталося на тій злощасній бруківці. На його стогін батьки знову прибігли до ліжка. В погляді Сергія, коли він відкрив очі, був не лише неприкритий страх, а й відчай.

На цей раз батько одразу ж подзвонив авторитетному лікарю-психіатру і попросив його якомога швидше приїхати оглянути сина. Лікар, провівши бесіду з Сергієм, сказав, що не варто перевантажувати організм хлопця всякими антидепресантами, заспокійливими і снодійними, хоча і виписав йому седативні пігулки на рослинній основі. Він порадив батькові змінити обстановку, краще взагалі на деякий час вивезти сина з міста на якийсь курорт, де б він міг позбутись усіх негативних наслідків трагедії. Так і вирішили зробити. Виїзд призначили на ранок наступного дня, щоб встигнути зібрати все необхідне в дорогу. Мати мала поїхати разом з сином і пильно слідкувати за процесом його видужання.

…Сергій вийшов на просторе подвір'я і сів на лавку біля будинку. І саме в цей час на подвір'я в'їхала машина з автосервісу, з якої вивантажили відремонтований мотоцикл хлопця. Коли машина поїхала, він сидів, дивився на свою «Хонду» і боявся підійти до неї. В його серці наростала якась непідконтрольна тривога. Раптом він побачив, як з керма мотоцикла, права частина якого стала червоною, закрапала кров. Деякий час він не міг навіть поворухнутися, лише з жахом широко відкритими очима, важко дихаючи, дивився на цю кров, яка повільно попливла в напрямку до нього. Через якусь мить він зірвався з лавки і з несамовитим криком кинувся в будинок і, хряснувши вхідними дверима, судомливо почав зачиняти їх на засувку. На його крик першою прибігла перестрашена мати. Міцно обхопила хлопця руками.

– Там…, там… – лише белькотів Сергій, вказуючи тремтячим пальцем в напрямку дверей.

Одразу за матір'ю примчала служниця. допомогла їй відвести юнака в кімнату і посадити в крісло. Йому дали сильне заспокійливе, накрили пледом. Сергій почав повільно заспокоюватись.

– Іди, подивись що там таке, – сказала перелякана пані Ірина служниці. – І подзвони Кості. Нехай кидає все і летить додому.

– Там привезли мотоцикл Сергія, – сказала прислуга, дебела жінка середніх років на ім'я Марта.

– Скажи, щоб його забрали звідси, щоб духу його тут не було!

За двадцять хвилин приїхав батько і, дізнавшись про причину істерики сина, наказав прибрати «Хонду».

– Куди прибрати?

– Куди хочете, але щоб я її тут більше не бачив.

Тієї ночі Сергій не зімкнув очей. В його кімнаті всю ніч горіло світло і працював телевізор. Навіть заспокійливе не допомогло йому заснути. Він панічно боявся спати. Його лякало те, що жахливі образи можуть повернутися.

На другий день його з мамою відвезли в санаторій. Але ні першокласний сервіс, ні чудова гірська природа не могли змусити його забути про той жахливий наїзд. А ще сни… Кожного разу, коли сон зморював його, мозок знову відтворював події того дня. Але тепер це були не самі деталі трагедії, які з кожним разом ставали все більш неясними і нечіткими. Він бачив обличчя тих дітей. Вони дивились на нього спокійно і з сумом та з якоюсь запитливою цікавістю, ніби чекаючи, що він робитиме далі. І якщо спочатку він розповідав про свої сновидіння мамі, то тепер він все більше замикався в собі. По приїзді додому Сергій щораз то рідше бачився зі своїми друзями. Та й друзями – він тепер зрозумів це – вони для нього ніколи не були. Їхні пусті балачки зараз викликали в нього роздратування і невдовзі він зовсім перестав з ними зустрічатися. Ні телевізор, ні комп'ютер не приносили йому розради. Не допомагали й антидепресанти, і скоро він взагалі від них відмовився. На запитання батьків, як себе почуває, хлопець відповідав коротко і неохоче. Зранку, після сніданку, їхав на таксі до міста і довго бродив, похмурий, тихими безлюдних вулицями і парками, повертаючись додому до обіду, а то й взагалі під вечір. Шлях від хвіртки до вхідних дверей він проходив швидко і з майже заплющеними очима: він боявся дивитись на те місце, куди після ремонту вивантажили його мотоцикл, з керма якого крапала яскраво-червона дитяча кров… Боявся, що якщо він поверне голову в тому напрямку, то знову побачить це жахливе видовище. Його весь час тягнуло на місце злочину – саме це слово він тепер подумки вживав, коли думав про той наїзд (а думав він про нього постійно), але він боявся іти туди. Сергій десь читав, чи чув в якійсь телепередачі, що злочинця весь час тягне на те місце, де вчинив злочин. Він деколи довго кружляв навколо того злощасного відтинку дороги, але наблизитись до нього не вистачало духу… ■

Далі буде…

ДВА ПРИЯТЕЛІ

о. Мелетій БАТІГ ЧСВВ, м. Бар

Це було ще за австрійських часів.

Іван ідучи до школи, зайшов до свого приятеля по навчанні Стефана. І стоячи у сінях, на цілий голос кричав на нього.

Ти що, ще не зібрався?

Я готовий, тільки вип'ю ще горнятко молока, почекай!

Скоріше, бо запізнюємося.

Ну й що?

Пан професор Сильвестр знову нас поставить у куток за запізнення.

Степанку, скоріше випивай молоко, ось тобі кусок хліба, положи в торбу, – говорила йому з докором мати.

Вийшовши з хати, на подвір'ї Стефан ще підібрав під яблунею декілька яблук і поспішив за Іваном. Наздогнавши його тут же почав нарікати на школу, на навчання.

Кому та школа потрібна?

У школі вчать читати, писати, рахувати, хіба тобі цього не треба? Тепер ти це все вмієш, а якби не школа?

А твій тато не вміє писати, читати, а господарку має на все село. Рахувати гроші кожен може навчитися без школи, тільки щоб вони були.

Іван замовчав, коли говорилось про його батька, подумавши, добре що ще матір не згадує, вона також неписьменна.

Стефане, дивись світ міняється. Звідки би взялися лікарі, вчителі, священики, інженери, що машини видумують.

А вони потрібні? Усі ці дармоїди живуть з хлопських рук. Ми селяни без них можемо обійтись, а вони без нас ні. Хочеш сперечатися? Що, не правду кажу?

Іван замовчав, щоб не дратувати друга, почав говорити щось про навчання, бажаючи привернути більше уваги до подій з історії.

А йдучи через ліс, Степан звернувся з просьбою до Івана:

– Івасю, чуєш, я тебе дуже прошу, про це нікому не говори. Мені дуже не хочеться йти до школи на навчання. Я залишуся тут у лісі, а ти йди до школи, а як додому підеш, я тебе зустріну і ти мені все розкажеш, чого там навчали. Ось тут мене покличеш на весь голос. А я за той час горіхів назбираю і підемо разом додому. Щоб не запізнитись, Іван бігом поспішив до школи.

Як тільки сонце повернулось на полудень, Степан з нетерпінням ждав Івана біля доріжки, якою він мав повертатися додому. Почувши свист, Степан пішов назустріч Іванові, а зустрівшись, запитав:

Чого в школі навчали?

Приходив отець катехит, дуже гарно навчав і пояснював…

А що саме?

– Продовжував з'ясовувати те, що розказував минулого разу, про четверту Божу заповідь. Дуже цікаво роз'яснював і коментував про любов до рідного краю і до свого народу, як ми повинні шанувати рідну мову, наші традиції, іс-

торію, культуру, як ми повинні дорожити рідною землею, яка Богом нам дана. Та найбільше зостановився і з болем розказував про нашу Церкву, обряд, тобто про віру, за яку, якщо прийдеться, то навіть треба пожертвувати своїм життям так, як і за свій народ.

– Він завжди про це говорить і що тут цікавого? А тобі, Іване, це подобається. А я не можу цього слухати, про це він говорить в церкві, між людьми, і в школі. Краще би розказував якусь історію з життя чи навіть казку.

– Стефане, що з цього, що ти тут у лісі час прогайнував. Ось учитель знову розказував нам, що таке електрика, звідки вона береться, також цікаво, а ти, як вовкулака, в лісі просидів і ще будеш своїх батьків обдурювати. А як люди взнають, то будуть з тебе сміятися, не роби цього більше, що хочеш бути лісовиком?

– Іване, багато не говори. Ось дивись скільки я горіхів назбирав. Візьмеш собі половину, тільки нікому не говори, що я перебував у лісі. Я знайшов гарну ліщину тут недалеко, завтра зі школи знову підемо на горіхи. Треба запастись на зиму. Головне, щоб було щось на столі, а про любов усі говорять і що з цього?

З цього часу минуло декілька років і вибухнула Перша світова війна, яка несла смерть, каліцтво не тільки воїнам, але страждало також цивільне населення. Та найбільше активізувався національний рух народів, які були під гнітом чужих держав. В Галичині був створений легіон Січових стрільців. Національною ідеєю загорілись свідомі українці, особливо після того, як відчули окупацію російських військ.

В сімнадцятому році до війська був покликаний ще молодий Іван. Після деякого вишколу його, як і всіх галичан, направили на італійський фронт, де Австрія вела бої з італійцями за Альпи.

Після закінчення Першої світової війни Іван, перебуваючи у складі Галицької армії повернувся на Галичину приймав участь у визвольних змаганнях за українську державу. Маючи можливість, він на один день прибув до свого села, щоб зустрітись зі своїми батьками, сусідами і друзями. Ще цього вечора Іван зайшов до Стефана. Той саме читав газету з часів, коли війна розгорілась по всій Європі.

Іване, дай Боже тобі щастя! Звідки прийшов, чи надовго? – говорив Стефан після того, як Іван привітався і вдарив його по плечу.

Почалася жвава розмова. Іван став розказувати про Австрію, про Відень, а найбільше про італійські Альпи, а найбільше про воєнні події.

Дякувати Богові, що ти живий повернувся. А мені повезло, переправили метрику і я на два роки став молодшим, то не взяли мене.

Стефане, війна не закінчилась, ідемо здобувати Україну.

– Яку Україну? Вона тобі потрібна? Старої Австрії бабусі вже немає, поляки відроджують свою Польщу, а може ще росіяни сюди прийдуть. Світ кожного дня міняється. України не було і не буде, мене слухай. Це тільки ілюзія. Ось дивись, що писали австрійці, тут написано в газеті, що вони готові нам дати автономію, але заодно бояться втратити добрий кусок нашої землі. І що з цього?

– На все Божа воля, але під лежачий камінь вода не тече. Треба всім нам виборювати свою державу, як це зробили поляки, чехи, мадяри…

– Іване, Росія вже не та, що була колись. Там перемогли робітники і землю селянам роздають, а фабриками управляють ті, хто там працює – чуєш? Ніде у світі такого немає, Нам тільки треба йти під Росію.

– Вони багато обіцяють, а мало дають. Наш Хмельницький повірив їм і, що з цього? Зараз вони навіть там забороняють вірити в Бога. А без Бога вони далеко не заїдуть.

– Що з цього, що ми ходимо до Церкви? Що нам Бог дає? Оцю війну – бойню, яку ми пережили. Я тобі, ось що скажу. На мою думку, ти мав бути священиком і то добрим священиком, бо ти чесний і справедливий. Але в тебе немає гімназії, бо не було звідки заплатити за освіту, а може батько не хотів витрачати своїх маєтків надаремно.

– Стефане, я знаю, що ти з дитинства є собі таким філософом. Але тепер настав час, щоб таки здобути свою державу. Ти про Росію, а в Києві утворилася наша держава, тож запануємо у своїй сторонці, як у пісні співаємо. Забудь про все, а завтра підемо до нашої сотні. А знаєш, хто є нашим сотником?

Хто?

Наш вчитель Сильвестр Корончевський. Він тримає дисципліну так, як це було колись у школі.

Він окуляри носив і далеко не бачить, то як він може командувати.

– То не основне, а важливо те, що він любить свій народ і є великим патріотом України, до того ж розумний. Ми йому довіряємо як своєму батькові. З нами є капелан о. Павло, монах, що був у свій час у Крехові. У нас на все свій час, як це буває у війську, навіть на молитву. Якби, Стефане, ти був хоч два дні з нами, то тобі не хотілось вертатись додому. Подумай!

– Сьогодні нічого не можу сказати, але завтра після сніданку я зайду до тебе. Ти на мене не ображайся. Ми завжди з тобою були добрими приятелями, – прощаючись говорив Стефан, стискаючи руку Іванові, – бажаючи доброї ночі!

А на другий день Івана відпроваджували з села аж до повітового міста Яворів. З ним йшла його добра мати і молодші брати, сестри і сусіди.

Підчас визвольних змагань за українську державу, Іван, перехворів тифом, а повернувшись додому обезсилений, але не залишав громадського життя. Одружившись, він обійняв велику господарку, але у вільний час займався з молодими хлопцями, які входили у товариство «Луг», яке замінило товариство «Січ», що було перед війною.

Влітку одного року відбувся вдалий фестиваль у селі, який організували луговці. Одна група була переодіта в козацьку одежу, друга – в татарську одежу з вивернутими кожухами. Хлопці на конях розіграли напад татарської кінноти на українське село, а козаки в свою чергу визволяють бранців і проганяють чужинців з села. Після цього всі разом співали козацькі і стрілецькі пісні, а на кінець всі разом заспівали гімн «Ще не вмерла Україна…» і «Боже великий єдиний…».

Після всього, вже вечором, підійшов до Івана Стефан і почав говорити про свої враження:

-Мені дуже сподобалась вся ця вистава. Всі люди були задоволені, що так вдало хлопці на конях зіграли козацький бій з татарами. Багато людей було з інших сіл і дуже були захоплені.

– Та навіть запрошують нас вже на другу неділю до себе. Треба піднімати український дух, щоб ми таки здобули те, що втратили.

– Іване, будь обережним, хто знає як це все повернеться. Ти думаєш що тут нема совітських агентів. Вони тобі цього не подарують.

– На все Божа воля. Цього руху зупинити не можна. Якщо не я буду ними займатись, то хтось інший ще краще буде їх підготовляти до нової боротьби за державність нашої неньки України. На Росію не дивись, Стефане ,вона з давніх давен живе брехнею.

Але там всі рівні. Є влада і немає панів.

– Це тільки так тобі здається, а насправді там є раби і рабовласники ще з татаро-монгольських часів. Рівності там ніколи не було. Ще давно писав їхній поет: «Прощай, немитая Росія, страна, рабов, страна господ, і ви мундіри голубиє, і ти їм преданий народ.» Ось тобі і рівність всіх верств населення, але в кожного є своє розуміння у цих питаннях.

Після Другої світової війни Іван і Стефан проживали в одному селі. Всіх жителів села загнали в колгосп. Стефан став членом колгоспного правління, а потім призначили його бухгалтером. На кінець він себе відчув на висоті і як він говорив, що став людиною.

Одного разу він звернувся до свого приятеля:

– Іване, дивись, як зараз все швидко міняється. Все, що я тобі говорив, справджується. Радянська влада бідних піднімає, а ти не віриш цьому. Іван на цей закид тут же відповів:

– Дивись, що робиться: церкви закривають,

священиків арештовують, інтелігенцію забирають і невідомо куди вивозять, господарки розбирають, дітей вчать безбожництва і ти все це схвалюєш?

– Я це все розумію, – відповідав незадоволений Стефан і, щоб оправдатися перед ним пропонував, – я тут з начальством порадився, хочемо тобі допомогти. Будеш у нас бджолярем. Треба тільки зібрати по селі вулики, а ти будеш у нас пасічником, бо в цьому добре розумієшся і маєш ще передвоєнний досвід зі своєї пасіки. Мусимо один одному допомагати.

Хоч Іван не давав згоди, але на літо до колгоспу позвозили вулики, тож поставили Івана пасічником. Був перший медозбір і тут почали до Івана йти за медом, починаючи від голови до бригадирів.

– Сім'ї бджіл ослаблені, звідки взяти вам меду? – відповідав Іван непрошеним гостям.

Важко було пояснити тим, хто цього не розуміє. Тому Іван відмовився від своєї професії і пішов працювати теслею на будову. Стефана також з якоїсь причини, мабуть комусь не догодив, звільнили з посади бухгалтера. Через деякий час він став працювати у крамниці продавцем.

Незважаючи на різні погляди, Іван зі Стефаном залишались добрими друзями. Вони часто відкрито дискутували про теперішні порядки, особливо про релігію, до якої Стефан виявляв свою байдужість. Одного разу вони розмовляли між собою:

– Всі ці негаразди виникають часто через наше недовір'я до Бога. Добрих священиків повивозили на Сибір, монастирі позакривали… – доказував Іван, як завжди, починаючи з релігії.

– А я тобі кажу, що Бог повинен бути ось тут в серці. Ти знаєш, що я за свого сина також був на Сибірі. Помер одного разу там добрий, ще не дуже старий чоловік, а хоронити нікому. Я прочитав над ним Псалтир і похоронні молитви. Після цього мене вже кликали на всі похорони. То я на себе накину замість фелона покривало і відправляю їм похорон, а потім мене просять на поминки. Так що я там виконував роль священика. Люди там добрі, тільки влада жорстока, як ти казав брехлива.

Прийшов час і помирає від тяжкої недуги Іван. Стефан був на похороні і навіть цілу ніч читав Псалтир. За своїм добрим приятелем жалів і часто згадував його добрим словом.

Одного разу у своїй глибокій старості Стефан сидів на призьбі біля хати, впершись на палицю, роздумував про своє прожите життя. Йдучи від автобусної зупинки, приїхавши після закінчення навчання зі Львова, вулицею син Івана привітався з ним, але тут же почув:

Підійди сюди, щось маю сказати тобі, Миколаю.

Микола підійшов, сівши біля нього, спитав:

Що?

– З твоїм батьком ми приятелювали все життя. На жаль, він раніше відійшов у вічність. Мені також мало залишилось цього життя, але за все дякую Богові. Ми весь час з твоїм батьком сперечалися. Я кажу йому одне, а він мені протилежне говорить. А знаєш за що? За політику. У нього були свої погляди на цей світ і поняття, а я все розумів по іншому. А тепер тобі скажу, що він був правий, а я дурень вірив в оцю всю московську пропаганду: чи то була вона царська, потім більшовицька, а тепер російська комуністична. Це все – байки їхнього діда мороза. А правда є одна у Слові Божім. Так що я перед тобою вибачаюсь, що я докоряв твоєму батькові. Чуєш мене, – він був правий, ще раз кажу тобі! Твій отець був мудрим чоловіком і любив говорити правду. Він знав, де є брехня і не вірив в цю пропаганду, яку чуємо сьогодні зі Сходу. А ти, Миколаю, йди слідами свого отця (називаючи по старому батька) і виконаєш свій обов'язок щодо Бога і людей. Дякую, що підійшов до мене і вислухав мене старого нікчемного раба Божого, бо не знаю скільки мені ще залишилося жити на цьому білому світі. І колись мене згадай, помолися за мою грішну душу. Нехай щастить у твоєму житті, – щастя, здоров'я, з Богом! ■

ПОДЯКА ЛИНЕ ДО НЕБЕС

На сторінках журналу хочу висловити подяку.

Безмежно дякую Господу Богу, Ісусу, Богородиці, Матері Божій – Надії Безнадійних, чудотворній Матері Божій страждаючій (на Деревнянській іконі) за опіку і поміч, апостолу Юді-Тадею, який допомагає у важких життєвих обставинах. Юдо-Тадею, звертаюся до Тебе ще з проханням – допоможи у теперішній час, я зараз як ніколи потребую допомоги і вірю, що Ти мене вислухаєш і допоможеш. Ще хочу перепросити Господа Бога, Милосердного Ісуса, Діву Марію за всі гріхи і образи, і за все що є в мені погане, і за те, що довго не писала подяки, як обіцяла. Щиро вірю, що після написання подяки-звернення все у житті налагодиться (здоров'я, мир, радість і любов в родині і сім'ї).

З вдячністю, вірою і надією
Орися Дорота

Слава Ісусу Христу!

Складаю щиру подяку Господу нашому Ісусу Христу, Пресвятій Богородиці, святому великомученику Партенію, святій Марті, святому Тадею, святій Тересі за вислухані молитви, за вирішені справи. Мій син не розрахувався з роботи. Щиро вдячна за повсякчасну допомогу і заступництво святих.

Жителька м. Жовква

Слава Ісусу Христу!

Дорога редакціє «Місіонаря»!

Я хочу скласти через ваш журнал щиру подяку Господу Богу, Матінці Божій, св. Юді-Тадею, Преподобному Іпатію, Іоану Кронштадському, св. Боніфатію, о. Піо, св. Мойсею Мурину і всім святим за зцілення душі і тіла мого сина Ігоря.

З повагою
Галина,
Івано-Франківська обл.

Слава Ісусу Христу!

Безмежну вдячність хочу висловити Господу Богу і Пречистій Діві Марії за їхню опіку для мене і моєї родини, і чоловікової родини (просила за навернення чоловіка від пияцтва), св. муч. Христовому Йосафату, о. Піо, до яких свої молитви і дев'ятниці приношу. Але я обіцяла Пречистій Діві Марії, що дам свідоцтво про Помпейську дев'ятницю через журнал, якщо отримаю ласку. І, ось пройшла по другому разу дев'ятницю, і радість прийшла в родину (а минуло з того часу вже два роки).

Заохотив мене до Помпейської вервиці парох нашого села, де проживала моя покійна мама, а було це в 2012 р. Звичайно, мені було дуже важко, думала, що не витримаю, але день за днем з вірою, що наверну чоловіка від злих звичок молилася. За перший раз дев'ятниці погіршало, але я не переставала надіятися на Боже Милосердя. І коли з вірою розпочала другий раз дев'ятницю до Помпейської вервиці – сталося чудо.

Заохочую всіх до Помпейської вервиці. Бажаю всім витривалості, віри, а також допомоги Матері Божої з Помпеї. Хай Господь благословить всіх нас!

Слава Ісусу Христу!

Минуло багато часу з цієї пори, коли я пообіцяла скласти щиру подяку через журнал «Місіонар» Господу Богу, Матері Божій, що розв'язує вузли, св. апостолу Юді-Тадею, Пресвятому Серцю Ісуса, Божому Милосердю, св. Філомені, св. Йосифу, св. Шарбелю, всім святим, до яких я звертаюся щоденно у своїх молитвах.

В нашій сім'ї було важке матеріальне становище, ми оплачували кредит за машину, чоловік не мав добре оплачуваної роботи, але я не переставала молитися. Через короткий час чоловік знайшов хорошу роботу, і я стала працювати за освітою. Кожний раз коли

є труднощі, ми завжди відчуваємо опіку вищих сил, і ці труднощі зникають як мильні бульбашки. Хочу звернутися до всіх: в Бога немає нічого неможливого, те, що неможливе в людей в Бога все можливо.

Ольга,
Львівська обл.

■ Хочу подякувати пресвятій родині з Джублика, св. Анні, св. Марті, Господу Богу, що навчили мене молитися, дали ласку навернення. А також хочу подякувати Богородиці, що розв'язує вузли. Дякую Богородиці, що розв'язує вузли, за те, що вислухала мене і дала ласку покинути погану звичку. Дякую, Маріє, що опікуєшся нами, що захищаєш від війни на Заході. Ми живемо тут без куль, танків. Матінко, прошу спини війну на Сході, почуй наші молитви і донеси до Сина Свого, а нашого Господа Ісуса Христа. Дякую Тобі, Ісусику, що чуєш мої молитви і вислуховуєш, збережи Україну. Закликаю усіх молитися дев'ятницю до Богородиці, що розв'язує вузли, і молитися за Україну, за перепрошення за наші гріхи. Хай Господь Бог, Ісус Христос, Матінка Божа і св. Йосиф опікуються нами.

І ще хочу подякувати Полум'ю Любові Непорочного Серця Марії, Яка мені все допомагає під час сповіді, щоб я нічого не забула.

С.О.М.
м. Калуш

■ На сторінках Вашого журналу хочу висловити глибоку щиру подяку Господу Богу, Пречистій Діві Марії, св. Юді-Тадею, Матері Божій Неустанної Помочі, св. Анні і всім святим за всі вислухані молитви для мене і моєї родини.

Кутинська Юля,
м. Золочів, Львівська обл.

■ Слава Ісусу Христу!

Шановна редакціє «Місіонаря», хочу висловити щиру подяку через Ваш журнал Господу нашому Ісусу Христу, Пречистій Діві Марії, св. Йосифу Обручнику св. апостолам Юді-Тадею, бл. Миколаю Чарнецькому, св. Антонію Падевському, св. Шарбелю, св. Ісидору, Святому Духові, Ангелу-Охоронцю і всім святим покровителям за вислухані молитви, отримані ласки і небесні дари для мене і моєї родини і безмежну опіку над нами.

З повагою
Марія Роса,
м. Золочів, Львівська обл.

■ Безмежно дякую Господу Богу і апостолу Юді-Тадею за його посередництво та молитву. Отче Тадею, я вже двічі отримав ласку твого могутнього заступництва. Я славлю і величаю люблячого, милосердного і всемогутнього Бога від твого імені.

Господи, я вдячний Тобі за ту ласку, яку отримав і отримую щодня від Тебе. І навіть без усього того, чим Ти мене обдаровуєш, Господи, Ти знаєш ті єдині слова: Я люблю Тебе, Господи, і хочу любити правдивою любов'ю вічно.

Дякую редакції часопису «Місіонар» за можливість написати подяку.

З повагою
Андрій

■ Хочу висловити щиру подяку Ісусові, Матері Божій, Ангелу-Хоронителю, всім Небесним силам за милосердя, отримане з небес.

Майже 10 років тому, впавши з висоти, я була травмована переломом. З часом я відчула внутрішню неземну підтримку в одужанні. Недавно, в травні 2015 р., на мене несподівано наїхав велосипедист. Як це сталося, не пам'ятаю, обійшлось без переломів, і з Божою допомогою я одужала. Я впевнена, що мене захищали в цих небезпеках Небесні сили, вони і надалі охороняють мене в житті. Прощаю всім винуватцям – Бог є Суддя. Вдячна також всім священикам за їхні повчальні науки.

Текля-Тетяна

УВАГА! ПРИЗИ!
Надсилайте свої правильні відповіді на адресу нашої редакції до 15.09.2015 та отримайте ПРИЗ!

КРОСВОРД «ЛІТЕРА «П»

Підготувала Леся ШТИКАЛО

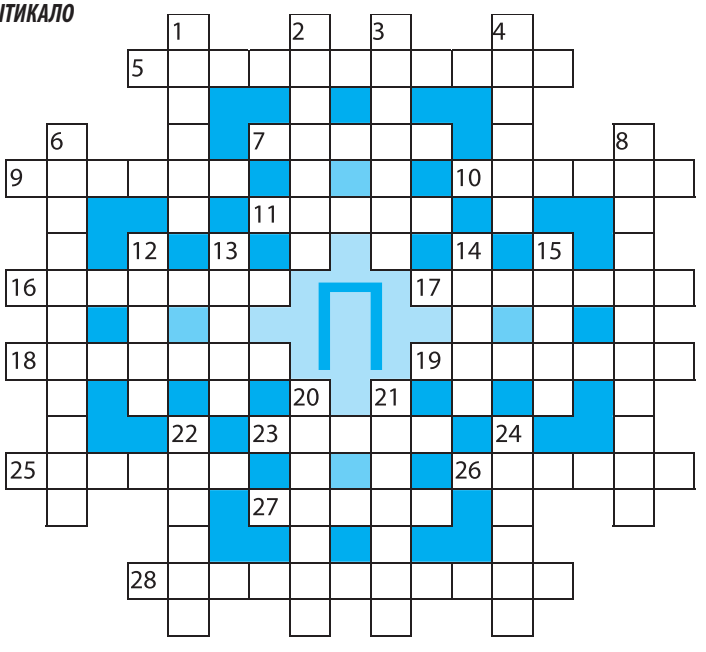

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 5. Гарний фахівець, знавець своєї справи. 7. Платформа, збудована вздовж колії, біля якої зупиняється поїзд на залізничній станції. 9. Український художник, про якого Тарас Шевченко згадує у повісті «Близнецы». 10. Високе швидкоросле листяне дерево з зеленувато-сірим стовбуром, широкою кроною та лапатим листям. 11. Матеріал у вигляді аркушів або стрічки, який служить для письма, використовується у поліграфії. 16. Народна артистка України, виконавиця «Пісні про матір» – Таїсія … . 17. Філіппінський острів. 18. Місяць яснесенький … тихесенький кинув до нас (Леся Українка). 19. Відповідний жанр образотворчого мистецтва. 23. … Мирний – український письменник, автор повісті «Товариші». 25. Слухняність, покірливість, поступливість. 26. Нижній поверх звичайно театрального залу з місцями для глядачів. 27. Відома львівська писанкарка – Марія … . 28. Мандрівка так званими святими місцями.

ВЕРТИКАЛЬНО: 1. Сині ріки, синє небо, сині гори вдалині. Україно, нене рідна, найлюбіша ти мені. Жовте поле, жовте сонце, … в'ється, грають марш. Я встаю за Україну тихо мовлю «Отче наш» (о. Василь Мендрунь, ЧСВВ). 2. Виклад своїми словами прочитаного або почутого. 3. Квітка. 4. Секретне умовне слово, фраза. 6. Христос-… – Вседержитель, Всевишній. 8. Особа, уповноважена однією з воюючих сторін вступити в переговори з іншою. 12. Синонім до слова жмут. 13. Відома пісня «… про вчительку» на слова Андрія Малишка. 14. Український учений, засновник і директор Інституту електрозварювання; його іменем названий суцільнозварний міст на Дніпрі. 15. Назва різних косметичних, кулінарних та інших речовин у вигляді тістоподібної маси. 20. Місто в Італії. 21. Людина, яка здійснює поїздку потягом, пароплавом, літаком. 22. Найголовніший серед єпископів країни. 24. Горюча речовина, яку використовують для одержання теплової енергії, тепла.

Відповіді на кросворд «АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ», опублікований у числі за липень-серпень 2015 року:

ГОРИЗОНТАЛЬНО: 2.Дар. 5.Радість. 8.Браття. 9.Заклад. 12.Закон. 13.Школа. 14.Кров. 15.Ісус. 18.Народ. 19.Добро. 22.Книжка. 23.Людина. 24.Христос.
ВЕРТИКАЛЬНО: 1.Завіт. 3.Щастя. 4.Страх. 6.Пророк. 7.Батько. 10.Благодать. 11.Милосердя. 16.Вогонь. 17.Родина. 20.Скарб. 21.Любов.

Правильні відповіді на кросворд № 7-8/2015 надіслали:

ПАВЛІШАК Степан, м. Самбір, Львівська обл.

ЯРИМОВИЧ О.М., с. Крупське, Миколаївський р-н, Львівська обл.

ВІТАЄМО ПЕРЕМОЖЦІВ!

НОВІ ВИДАННЯ ВИДАВНИЦТВА «МІСІОНЕР»

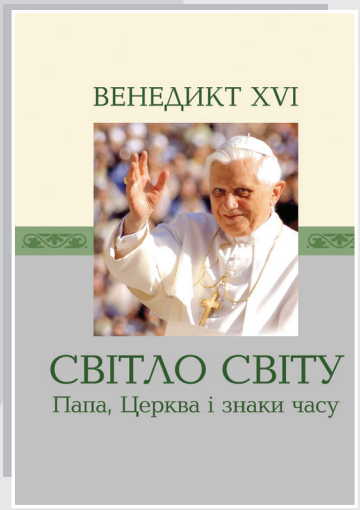

Венедикт XVI

СВІТЛО СВІТУ

Папа, Церква і знаки часу

«Світло світу» – надзвичайно важлива та актуальна книга-інтерв'ю Вселенського архієрея Венедикта XVI з журналістом Петером Зевальдом, для розуміння відносин між Церквою, вірою і сучасним суспільством. Сьогодні людина перебуває у небезпеці, ставлячи під загрозу і себе, і планету. Ми потребуємо Бога, бо від зустрічі з Ним у нашому серці можуть зродитися моральні сили, що чинитимуть опір злу. «Ми потребуємо Христа, Який збирає нас у спільноту, що її зовемо Церквою» (Венедикт XVI).

ISBN 978-966-658-337-9, 224 с., 140 х 220 мм., тверда опр.

о. Климентій Василь Стасів, ЧСВВ

МІСІЯ ВИСОКОГО СЛОВА:

Василіянське книговидання: минуле, сучасне і майбутнє.

Пропоноване видання реалізує ідею узагальнення багатовікової праці василіянського монашества в царині книговидання як його харизми і духовного покликання. Автор подає відомості про давні осередки книгодрукування під опікою Чину Святого Василія Великого, що були безцінним культурним та націєтворчим чинником. Великої уваги заслуговує виділення Львівського видавничого центру у василіянському Онуфріївському монастирі як підтвердження існування дофедорівського книгодрукування. Окремим розділом подано історію зародження і розвитку василіанського видавництва «Місіонер» як духовного та національного феномену. Висвітлено здобутки знаного видавництва на ниві книговидання в сучасний період та його роль в євангелізації пострадянського українського суспільства. Видавничі осередки під проводом отців василіян за межами матірної землі в Канаді, Аргентині, Бразилії, Італії, США, Румунії стали єдиним прихистком української ідентичності емігрантів і продовжують свою місію й досі. Плоди василіянських письменників та видавців за кордоном поповнюють скарбницю високого духовного слова. Книжка розрахована на широке коло читачів, чиї зацікавлення дотичні до історії книгодрукування, мистецтвознавства, культурології, духівництву та вірним, студентам світських та духовних закладів.

ISBN 978-966-658-324-9, 472 с., 170 х 260 мм., тверда опр., суперобкл.

З ПИТАНЬ ПРИДБАННЯ ЛІТЕРАТУРИ

звертатися за адресою:
вул. Б. Хмельницького, 40
м. Львів, 79019,

тел.: 0952602157, 0968267791, (032) 255-46-45
http: www.missioner.com.ua
redakzia@missioner.com.ua

ВІТРАЖІ
на склі

Вікно – очі будівлі.
Зробіть Ваш погляд на світ яскравішим!

ВИГОТОВЛЕННЯ та УСТАНОВЛЕННЯ
вітражів будь-яких розмірів у храмах, каплицях, будинках.

Виконуємо всі види робіт:
проектування, виготовлення, встановлення вітражів у герметичні склопакети та конструкції ПВХ, алюмінію.

РЕСТАВРАЦІЯ
старих віконних конструкцій

Звертайтесь за тел.: 067-307-13-39
093-006-1-007
art.stail.lviv@gmail.com

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ
НАШ КАТОЛИЦЬКИЙ ЧАСОПИС
“МІСІОНАР”!
Передплатний індекс – 23959
У нашому часописі Ви можете розмістити свою рекламу. Звертайтеся!
НАШІ КОНТАКТИ: тел. (032) 255-38-15, e-mail: misionar@ukr.net